

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

22. MÜCADELE YILINDA

LENİNİST SAFLARA

DEVRİMCİ MÜCADELENİN ANA HEDEFİ

İşçi sınıfı, diğer emekçiler ile gençlik günlük mücadelelerinde yıllarca verilen uzun ve zorlu savaşımın getirdiği ikincil sonuçlara dayanıyor. Devrimin yan sonuçlarından, yan ürünlerinden, ikincil kazanımlarından söz edilmekle birlikte, bu alanda ortaya çıkan durum yeterince bilince çıkarılmış değil. Hep devrimci mücadelenin ileride elde edeceği ikincil kazanımlardan bahsediliyor; fakat elde edilmiş olan pratikte kullanılanlar üzerinde hiç durulmuyor.

Dünyada ve bizde devrimin birçok yan ürünü, proletaryanın verdiği devrim mücadelesi sırasında ve mücadelenin baskısıyla elde edilmiştir. Sınıflar arası güç dengesinin emekçilerin lehine çevrilmesinin getirileridir bunlar.

Dolayısıyla güçler dengesi emekçilerin aleyhine değişir değişmez bunlar, yitirmeyle karşı karşıya olan mevzilerdir. Elde edilmeleri de, yitirmeleri de, hem ülke düzeyindeki, hem de dünya çapındaki sınıf mücadelesinin düzeyine, gelişimine ve etkililiğine bağlıdır.

Sınıf mücadelesinin, devrim mücadelesinin yan ürünleri, grev, yığınsal toplantılar, emekçilerin gösterileri, mitingleri, yasal basın ve yayın çalışmaları, sendikal örgütlenme, ekonomik ve politik araçların kullanılması ve çeşitli ekonomik hakların kullanılmasına değin geniş bir alana uzanır. Emekçi sınıflar günlük mücadelenin, sınıf savaşımının, kitlelerin devrim mücadelesinin ikincil sonuçlarını belli düzeylerde kullanıyorlar.

Türkiye ve Kürdistan'da süren devrimci mücadele devrimin gerçekleştiği birçok ülkeye göre geri yönlerinin yanında, ileri yönleri de sahiptir. Hareket geniş kitlelere dayanıyor. Kitleler uzun ve zorlu kavgalardan geçerek, büyük bir savaşım deneyimi kazanmışlardır. Sınıf savaşımı, egemenlerle halklar arasındaki çatışmalar birçok yere göre çok daha şiddetli geçmektedir. Halk kitlelerinin savaşımı bu denli uzun ve şiddetli olunca, bunun yan ürünleri de olacaktır. Ezilen ve sömürülenler, devrimci kitleler ekonomik ve politik alanda ne elde etmişlerse, tümünün temelinde büyük mücadeleler vardır.

Devrim mücadelesinin ikincil sonuçları, yan ürünleri, işçi sınıfını, halk kitlelerini kurtuluşa götürmez. Mücadelenin güncel kazanımları ne kadar genişlerse genişlesin, yine de emekçiler sonuçta kurulu toplumsal sistemin sınırları içinde kalır. Sınıf mücadelesinin günlük kazanımları ne denli artarsa artsın, burjuva toplum sınırları aşılmış olmayacaktır. Kapitalist düzenin bu şekilde aşılacağını düşünmek oportünizmdir.

Eğer sınıf mücadelesinin günlük sonuçlarını devrimci bir bakış açısıyla bakılmazsa, dev-

rimin yan ürünleri, devrimci işçileri, devrimci kitleleri ve devrimci hareketi vuran birer araca dönüşürler. Zaten burjuvazinin de yapmak istediği budur: Emekçi kitlelere çeşitli ödümler vererek devrimi engellemek, boşa çıkarmak ve sonuçsuz bırakmak.

Devrimi göze alamayan, bu perspektife ve güce sahip olamayan çeşitli oportünist ve sosyalist hareketler, kitleleri, yıllarca elde edilen ödümlerle oyalamıştır. En ileri gittikleri nokta ise koparılan ödümlerin sayısını arttırmak olmuştur. Tekelci burjuvazi bu oportünist, reformist, küçük burjuva sosyalist hareketler sayesinde, onların emekçilerin elini kolunu, mücadelenin ikincil sonuçlarına dayanarak bağlaması sonucu, sınıf egemenliğini ve sınıf düzenini sürdürübilmiştir.

Gerek oportünist, reformist gruplar, gerek sendikalar bu zeminler üzerinde varlığını devam ettirmişlerdir. Ne var ki, burjuvazinin verdiği ekonomik ve politik tavizlerin hiçbir güvencesi ve kalıcılığı yoktur. Ekonomik krizler, sermayenin rekabetten kaynaklanan hareketleri, artan işsizlik, değişen politik ortam ve değişen sınıflar arası güç ilişkileri, emekçilerin elde ettiği ne varsa tümünün yitirilmesini beraberinde getirebilir.

Devrimin temel, ana hedefi, birincil sonucu ve eseri, iktidarın işçi sınıfı ve emekçiler tarafından ele geçirilmesidir; ekonomik ve toplumsal yapının dönüştürülmesidir. Emekçiler iktidarı almadan, elde edilen ekonomik ve politik kazanımların, ödümlerin, sonuçların hiçbir kalıcılığı yoktur.

Devrim ise hakların, reformların ve devrim mücadelesinin başka yan sonuçlarının arkasına itilerek değil, en öne alınarak niceliğin niteliğe dönüştürülmesiyle gerçekleşir. Bu nokta, proleter devrimci komünistlerle, oportünist ve reformistler arasında temel bir ayrım noktasıdır.

Yunanistan'da işçi, halk ayaklanması aylardır sürüyor. Sadece şimdi değil, bu ülke defalarca büyük halk eylemlerine, halk ayaklanmalarına sahne oldu. Bu kez iktidarın ele geçirilmesi yönünde sloganlar atıldı. Eylem alanı olan Syntagma Meydanı'nda iktidar hedefi için söylenen laflara karşın, pratikte bu yönde ciddi bir yönelim, hazırlık ve girişim yok; sorun yalnızca iktidara gelmenin gerekliliğinin, zorunluluğunun lafını etmek değil, bu doğrultuda gerçekten mücadele etmektir. Kitleleri bu yönde yüreklendirmektir, devrimi pratikte hızlandırmaktır.

Aynı durum uzun süredir Madrid Puerta de Sol Meydanı'nda eylem yapan ve ülkenin pek çok kentinde eylem içinde olan, hükümet güçleriyle çatışan İspanya'daki emekçi kitleler için de geçerli. İktidarın ele geçirilmesini hedefle-

meyen bu eylemler, yığınlara devrim yolunda çok önemli deneyimler sağlar, bir okul görevi görür. Fakat asıl hedef eylemleri devrime dönüştürmektir. Devrime dönüştürülemeyen kitle eylemlerinin, ayaklanmaların ardından yorgunluk, yozlaşma ve çözülme gelebilir. Koşullar orada -Yunanistan, İspanya- son derece uygun. Ekonomik kriz, politik ve toplumsal, insani kriz boyutuna varmış durumda. Krizin sonuçlarından yalnızca işçiler ve diğer emekçiler etkilenmiyor, orta sınıflar da bu yıkımdan şiddetle etkileniyorlar. Bir avuç kapitalist dışında toplumun büyük bir kesimi sermayenin saldırılarına karşı harekete geçmiş durumda. Böylesine devrimci koşullarda, devrimci durumda, ertelenemez, temel, birinci görev devrimle iktidara gelmektir. Bu durumda devrilemeyen kapitalistlerin egemenliği başka zamanda kolay kolay devrilemez. Bu görev devrimci proletaryaya, devrimci kitlelere, devrimci öncü güçlere düşer.

Aynı şartların olduğu Türkiye ve Kürdistan'da kitlelerin devrimci dönüşümü çok hızlı oluyor. Yığınlar eylemlerle dönüşüyorlar. Eylemler ise sürekli, yaygın ve yoğun. Öte yandan, insanları ileriye, devrim saflarına çeken yaşanmış iyi örneklerin, devrimci mücadelenin de bunda kesin etkisi var. Devrimci eylemlerin olmadığı, durgunluğun olduğu ülkelerde yığınların değişimi daha yavaş olur; her günün eylemle geçtiği bu topraklarda ise devrimci değişim daha çabuk oluyor.

Halkların enerjisini, güçlerini, patlayıcılarını serbest bırakan devrimci eylemlerdir. Devrim kitlelerin birikmiş güçlerinin, enerjisinin harekete geçirilmesiyle başarıya ulaşır. Devrimci eylemlerle açığa çıkarılan bu büyük devrimci devrim, mücadelenin ikincil sonuçlarıyla oyalanıp söndürülmemeli.

Devrimci durumun gün gün olgunlaşması, devrimci yığın eylemlerinin, ayaklanmalarının kesintisiz gelişimi, bize yeni bir sınıflar ilişkisini, sınıfların yeni bir nesnel karşılıklı ilişkisini veriyor. Yeni durum sistemin krizinin derinleşmesi demektir. Biz bu durumdan yararlanıp, tekelci kapitalist egemenliği devirebiliriz.

Bu görevi yerine getirecek olan gerçek proleter devrimci güçler bu yeteneği, bu düzen güçlerinin en ağır saldırıları altından geçerek kazandılar. Burjuvazinin bugüne kadarki bütün baskıları ve saldırıları başarısızlığa uğradı. Devrimin zafer yolunda ilerlemesi önlenememiştir.

Burjuvazi devrimi önleyememiştir ama devrim burjuvazinin egemenliğini devirecek bir konuma gelmiştir; birincil hedefi olan emeğin devrimci iktidarı yönünde emin adımlarla ilerlemektedir.

C.Dağlı

Kapitalizm Komada Devrim Başladı

Nasıl yola çıkar bir devrim, hele ki dünya çapındaysa?! Önce her şey ters-yüz olur, bütün algılar değişir, önyargılar yıkılır, putlar devrilir, saraylar çöker. Sadece son altı ayda neredeyse hepsi oldu. Boyun eğmeye bir kader gibi alışmış görünen Arap halkları, bir anda tüm dünyaya başkaldırının en onurlu zaferlerini hediye ettiler. Derken, Londra alev alev yandı, tıpkı bombalanan Bağdat gibi. Siyonist İsrail devletinin başkentinde yüzbinler “İntifada, Mısır gibi” haykırışlarıyla yürüdüler. Daha dün, ortak kabine toplantıları yapan Türkiye-Suriye, şimdi savaşın eşliğinde. Ve nihayet, asla yıkılmaz sanılan son kale ABD hazinesinin tam takır olduğu ortaya çıktı. Tarihin yüksek nabızı, kapitalist sistemin bütün sigortalarını atırıyor.

Her şeyi şaşkınlıkla izleyenler, Leninist Parti'nin on yıl önce ortaya koyduğu Yeni Evre tespitlerine kulak vermeliler. O tespitler içinde en önemli olgulardan biri, ABD hegemonyasının sıçramalı çöküş içerisinde oluşu ve bu çöküşün kendisiyle birlikte tüm emperyalist-kapitalist sistemi devrimci ayaklanmaların hedefi haline getireceği idi. Bu güçlü ışık altında her şey çok berrak anlaşılır. Peki, Leninist Parti bu sözleri söylerken dünyaya moda olan tez neydi? ABD'nin kadr-i mutlak bir imparatorluk haline geldiği... Bilimsel marksizm bu yüzden var: moda olanla kalıcı olanı, gerçeklikle sahteliği ayırmak için...

Tahayyül Ötesi Gelişmeler

2008'de emlak kredileriyle patlak veren dünya bunalımının zirvesinde, hemen her köşede aynı tartışma alevlenmişti: Kapitalizmin sonu mu? Bir süre sonra bu soru unutuldu; çünkü, çöken borsalar geri gelmiş, banka ve şirketler süper karlar açıklamaya başlamıştı. Pek az kişi açıklanan bu karların anlamını sorguladı.

İşin aslı, banka ve şirketler, batık kredi kâğıtlarını, yüksek getirili devlet tahvilleri ile takas etmişlerdi. Bütün karlar, bu kâğıtların üzerinde kalan bir hesap satırından ibaretti, gerçek kar bile değildi. Eğer şirketler, kâğıt üzerindeki karlarını gerçek

kar'a, paraya ya da üretim öğelerine çevirmek isteseler, yani ellerindeki tahvilleri satmaya kalksalar, fiyatlarının bir anda yerlerde sürüneceğini biliyorlardı. Bu yüzden, açıklanan tarihi kar oranlarına rağmen, ekonomilerde gerçek büyüme rakamları giderek düşmeyi sürdürdü.

Hayali karların yarattığı bu tatlı rüyadan uyanmak, bu kez pek zor olmadı, çünkü alarm zilleri her kıtada, her ülkede, her sanayi tekelinde ve bankalarda çalmaya başladı. Önce küçük ülkeler, Yunanistan, Portekiz gibiler, sonra daha büyükleri, İspanya ya da İtalya gibi ve nihayet en tepede olanlar, ABD, Fransa, Japonya... Gelişmeler öylesine hızlı ve üst üste bindi ki, Merkez Bankası başkanı Erdem Başçı “tahayyül bile edilemez” nitelendirmesinde bulundu. Haksız sayılmaz. Dünya, daha önce görmediği şeylere tanıklık ediyordu. ABD, ne 1929 bunalımında, ne de II. Dünya Savaşında kredi karnesinde kırık not görmüştü. Clinton'ın danışmanı şöhretli ekonomist Stiglitz, “Bu büyük bir devletin apaçık çöküşüdür” itirafında bulundu.

Hemen aynı saatlerde Roma polisi, bir ofise ani bir baskın düzenliyor ve bütün evraklara el koyuyordu. Basılan yer, dünyanın sözüne en çok itibar edilen kredi derecelendirme kuruluşlarından birine aitti ve İtalya'nın resmen iflas ettiğini ilana hazırlanıyorlardı. İtalya, İspanya ve Fransa'nın en büyük bankalarının aslında birer “zombi”, yaşıyormuş gibi yapan ölümler olduğuna dair dedikodular ayyuka çıkınca, neredeyse tüm sermaye hükümetleri tatillerini yarıda kesip olağanüstü zirveler topladılar. Toplantılardan, ekonomik paketler değil, politik karar ve temenniler çıktı. Bir arada kalalım, diyorlardı, bu muazzam fırtınaya birlikte direnelim. Söyleyecek başka sözleri yoktu, çünkü alınması gereken tüm ekonomik önlemler alınmıştı zaten.

Beklenen Son

Gerçekte hükümetler, 2008 yılında, dev banka ve şirketleri kurtarmak için onlarca trilyon doları bulan kurtarma paket-

leri açıkladıklarında, cephaneliklerindeki bütün barutu tükettiklerinin farkındaydılar. Banka ve şirket kasalarında, artık döndürülemeyen ölü sermaye-değerler devlet tahvilleriyle takas edildi, ancak daha o zaman, geri ödeme günü geldiğinde ne olacak sorusu kafaları kurcalamaya başlamıştı.

Felaketin farkında olanlardan biri de, kuşkusuz ABD hükümetiydi. Obama, bütçenin önemli bir bölümünü yutan özel sağlık hizmetleri yerine, daha ucuz bir sistemi, sosyal sağlık hizmetlerini getirmeye kalkıştığında, inanılmaz cahil ama bir o kadar zengin züppeler sürüsünü karşısında bulmuştu. Çünkü özel sağlık hizmetleri, tıpkı mortgage gibi bankaların en önemli kredi kaynaklarından biriydi. Hemen her çalışan, tüm ömür boyu alacağı ücretin getireceği faiz hakkını, özel sigortalar yoluyla bankalara devretmişti. Bankalar da bunları kolayca devlet tahvilleriyle takas edip, tüm yükü ABD Hazinesine; ABD Hazinesi de tahvil takası yoluyla diğer devletlere ve o devletlerdeki bankalara yüklüyordu. Obama hükümeti, sürekli dünya tarafından doldurulan ama daha hızlı biçimde boşalan Hazine'yi kurtarmak için birkaç girişimde bulundu, geri tepti. Ve nihayet, o kritik an gelip çattı.

Ağustos ayında ABD Hazinesinin, devraldığı çürük kredilerin karşılığını ödeyebilmek için tam 332 milyar dolara gereksinimi vardı, ama koca emperyalist ABD'nin hazine kasalarında fareler cirit atıyordu, hepi topu 72 milyar dolar bulunmaktaydı. Hükümetler, bu tür açıklarını para basarak kapatabilirler, ABD de bunu sık sık yapmıştır. Ne var ki bu kez, basılan her dolar, meta dolaşımına gitmeden atıl pozisyona geçiyor ve bu yüzden de doların değerini düşürüyordu. Doları düşüren aynı mekanizma, tüm dünya çapında faizleri de yükseltiyor. Oysa dünya bankalarının kasaları, ağzına kadar devlet tahvili ile dolu. Faizler yükselir, dolar düşerse, bu tahvillerin beş paralık değeri kalmaz, kalmıyor.

Benzer açmazlar, tüm emperyalist merkezlerde hüküm sürmekte. Para basarak ya da tahvillerle piyasayı boğarak işleri düzeltme olasılığı, son hareket alanını da yitirdi. Bu politika, artık dünya çapında bile hiçbir işe yaramıyor. Oysa tüm hükümet kasaları hızla boşalıyor, bunu önlemek için basılan her para ve tahvil, kredi sisteminin tümünde çürüme ve değersizleşme etkisi yaratıyor. İşte hükümetler, cephaneliklerindeki son barutu, böyle tükettiler. Hükümet harcamalarının ekonomiyi canlandırdığı o eski günler, uzak bir hayal şimdi.

Evet, Kapitalizmin Sonu

Aynı günlerde, Apple şirketinin kasalarında, ABD Hazinesinden daha fazla para olduğu söylentisi yayıldı. Tam 73 milyar dolar. Söylentinin amacı, hükümetler iflas etse de, tekellerin durumu sağlam algısı yaratmaktı. Diyelim ki doğru: Apple'ın şirket kasasında, yalnızca hesap satırı biçiminde değil de, yeşil yeşil dolardan 73 milyar para var. Peki, ama bir şirket, işleyen tüm sermayesinin iki katı bir parayı kasasında tutar mı? Tutar, çünkü o parayı yeniden üretim öğelerine çeviremiyor, ölçөгünü büyütüyor, bunun için gerekli piyasaya ve yeterli kara ulaşamıyor. Ve bir şirket böylesine muazzam atıl-sermayeye sahipse, bu sorunu çok uzun zamandan bu yana yaşıyor demektir. Bugün tüm o hükümetleri, bankaları topun ağzına getiren, tam da bu. Apple gibi, binlerce dev tekelin kasaları atıl-sermaye, depoları stoklarla dolu. Hepsi de, neredeyse kronik hale gelen aşırı-üretim yol açacağı büyük çöküşü önlemek için, on yıllar boyunca kredi tabanını genişlettiler. Morgıçtı, özel sağlık sigortasıydı, kredi kartıydı, tüketim kredileriydi, ne araç varsa yüklendiler. Muazzam kredi nehirleri yarattılar, akışı hiç durmayan, sürekli suyu çoğalan. Ve bu nehir, kapitalist üretimi gidebileceği son sınırına dek zorladı. 2008 yılındaki çöküş, kredi yoluyla genişlemenin en uç noktasından geriye doğru dalgalanmasıydı. Geriye akan dalga, sistemin bütününe aynı zehir etkisini, aynı çürümeyi, değersizleşmeyi yaydı. Üç yıl önce çöken Morgıçtı, şimdi çökmekte olan, bankaları, sanayisi, hizmetleri ve hükümet kasalarıyla tüm bir sistem. Şimdi kıyıları döven dev tsunaminin dip dalgaları, böyle yaratıldı.

Konuya, güncel gelişmelerden sıyrılıp, tarihsel açıdan bakmakta fayda var. İşte o zaman görülecektir ki, şimdi yaşananlar, ABD'nin çöküşü, büyük devletin iflası vb. hepsi kıyıya vuran dalgaların köpüklerinden başka bir şey değil. Dip akıntıları ise, tarihsel gelişimin kendisi yarattı. Kapitalizm, kendi sosyal-tarihsel ölçülerini aşan bir zenginlik üretti; öyle ki, artık bu muazzam zenginlik yığımını denetimine alamıyor. Üretim toplumsal karakteri, küresel ölçülere ulaştı. Bu da, daha önce görülmemiş bir üretici güç ortaya çıkardı. Bu küresel üretici gücü, tekelci karı gerçekleştirmenin dar sınırlarına sokabilmek amacıyla, yine küresel ölçekte işleyen bir finans sistemi kuruldu, tüm ülkeler sıcak para akımlarına sonuna kadar açıldı. Ama bu, üretim gücünü daha da ötelere taşımaktan başka bir sonuca varmadı. Geline aşamada üretici güç, kapitalist ilişkilerin kolektif sığınaklarını, yani hükümet kasalarını da yıkıcı darbeleriyle sarstı. Bu muazzam zenginliği ve üretici gücü, dar tekel karlarını gerçekleştirecek şekilde kapitalist ilişkiler cendresinde tutabilmek için, yapılabilecek son hamleler 2008'de atılmıştı. Bugün, öyle bir şans, olasılık yok denecek kadar az.

Kapitalizmin sonu geldi, üretici güç kendi toplumsal (küresel) karakterini dayatıyor, kapitalist ilişkiler kabuğunu her yerde kırıyor. Kendi yarattıkları zenginliklere kapitalist ilişki çerçevesinde ulaşamayacaklarını anlayan milyonlar, işte bu yüzden tüm algıları alt üst eden eylemlere girişiyorlar. İngiltere, yoksulları lüks mağazaları ateşe veriyor, işsizlik pençesindeki İspanyol, Fransız, Şilili gençlik, görülmemiş bir dirençle sokaklara çıkıyorlar. Dünya "tahayyül ötesi"ne geçiyor, her şey ters yüz oluyor. Ve tüm bunlar sadece birer başlangıç, daha henüz pek az şey gördük. Pek yakında, Londra'nın alevlerinin NewYork sokaklarına sıçradığını da göreceği, Eyfel Kulesini zaptını da...

Dünya devrim kervanı, yoluna hızlanarak devam ediyor.□

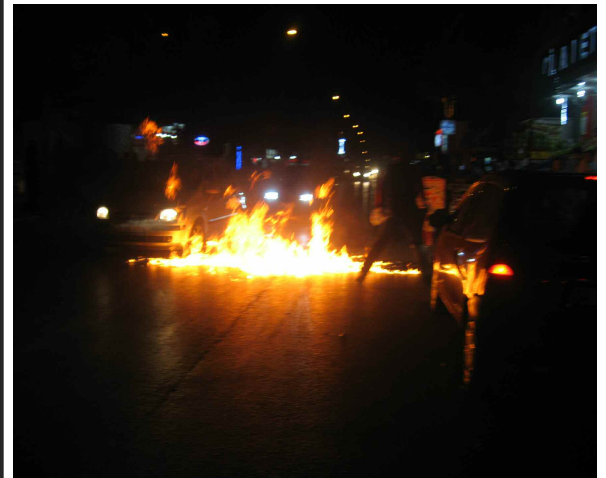
Gazi'de Eylem

Leninist Parti'nin 22. mücadele yılı İstanbul Gazi Mahallesinde Leninistlerce kutlandı.

1 Eylül 2011 günü 21 yılını geride bırakan TKEP/Leninist için Gazi Mahallesi'nde bir eylem yapıldı. Saat 20.15 sularında Dört Yol'u molotflarla trafiğe kapatan Leninistler, Gazi emekçi halkını Leninist saflarda mücadeleye çağırdılar.

Gazi halkını devrim ve sosyalizm için gerek 1 Mayıs'ta Taksim politikası, gerekse Yeni Evre saptamaları ile politikalarının doğruluğu defalarca kanıtlanan Türkiye Komünist Emek Partisi / Leninist saflarında örgütlenmeye, mücadele etmeye davet eden ajitasyon konuşması yapan Leninistler, "22. Yılında TKEP/L Saflarına" ve Yaşasın Partimiz TKEP/Leninist" sloganları attılar sık sık.

Atılan molotflarla cadde trafiğe kapatılırken, Sultan Dügün Salonu önüne de "22. Yılında TKEP/L Saflarına" pankartı asan Leninistler kayıp vermeden dağıldılar.□

OPORTÜNİZMLE MÜCADELE SOMUT OLMALI

Aşağıdaki satırlarda okuyucu, Atılım gazetesinin bazı sayılarında yer alan yazılara dair kısa değerlendirmeler bulacak. Böylece, devrim hızla olgunlaşırken, bu olgu karşısında Leninistlerin çitayı yükseltmelerine rağmen; oportünist, reformist hareketin en temel konularda nasıl büyük geri adımlar attığına tanıklık etmiş olacağız, bir kez daha. Reformizmin en ciddi meselelerde böyle ciddi geri adımları alelacele atmaları, artık devrimin olgunluğunun başka bir ölçüsü bir ölçüsü sayılmalı.

Leninist yayınları izleyenler bilir. Güncel politik meselelerde aynı yavan lapayı çiğnedikleri için hepsine birden “ortalama sol” dediğimiz oportünist, reformist gruplarla birebir polemik yapmayı gereksiz gördük. Eleştirilerimiz, ortalama solun genel politik yönelimlerinin teşhiri biçiminde oldu. Şu veya bu grubun, partinin bizatihi eleştirisi, eğer o grup, parti diğerlerini de temsil eden tipik bir yönelime girmişse, bu özel koşullarda söz konusu oldu.

Yayınlarda işlediğimiz bu politika hiçbir zaman oportünist, reformist hareketlerle mücadeleyi geri plana düşürmek anlamına gelmez. Yayınlarda genel çerçevesi çizilen eleştiriler, pratik alanda çalışanlar için yol gösterici bir kılavuz niteliği taşır. Yayının tersine, alan çalışmalarında oportünist, reformist hareketlerin teşhiri, somut açık, örneğe ve belgeye dayalı olmalıdır. Yoksa gerekli ikna gücüne ulaşmak zordur. Kaldı ki, oportünist, reformist yayınlar, bu konuda Leninistlerin işlerini alabildiğine kolaylaştırıyor. Çevremizdeki insanlara oportünizmin kimi zaman manşetten, çoğu zaman satır aralarına sıkıştırdığı ifadeleri okuyun yeter. Öyle ifadelerle rastlanıyor ki, bunların üzerine ayrıca yorum, eleştiri yapmaya bile gerek kalmıyor. İşte bu yazı, Atılım gazetesi örneğiyle aslında oportünist, reformist hareketi geniş kitleler önünde teşhir etmenin ne denli kolay olduğunu, en temel ve en ciddi konularda alelacele nasıl saf değiştirebildiklerini göstermek amacıyla kaleme alındı.

Atılım'dan Sermayeye Öğütler

Atılım gazetesinin 2 Temmuz tarihli nüshası, reformist bataklığın sekiz sütuna manşet ilanıydı: “Meşruyetin Yolu Amed'den Geçer”. Kimin meşruyeti dert edilmiş diye bakıldığında, burjuva

parlamentonun meşruyetinden bahsedildiğini görüyoruz. Seçimler boyunca şişirilmiş parlamenter umutlar, boykot kararlarıyla bir anda sönmüş, meclis tutuklu vekiller yüzünden aslında bir hiç olduğunu cümle âleme ilan etmişti. Atılım, kendince, sermaye sınıfına, bu tahribatın nasıl giderileceğine dair öğütler veriyor. Yıllar önce Mesut Yılmaz “AB'nin yolu Diyarbakır'dan geçer” diyordu. Bu faşist politikacının derdi, kendi sınıfının iktidarını yıpranıp yıkılmaktan kurtarmaktı ve sınıf bakış açısından, tutarlı bir söylemdi. Oysa Atılım, ezilenler adına, sermayenin meclisini saplandığı bataklıktan kurtarma çağrısı yapıyor. Bu tutarsızlık, dünyanın her yerinde aynı isimle çağrılır: Sınıf işbirliği... Atılım için, bu yönelim bir ilk değil. Aynı çevreyi iki yıl önce de, AKP hükümetine geniş kitlelerin desteğini kazanmanın yollarını öğütlerken görmüştük. Kuşkusuz, sermaye tarafından, o zaman da ciddiye alınmadılar, şimdi de... Ama bu çevre, emekçiler arasında dolaşıp, sınıf işbirliği politikalarını yayıyor; Leninistler bu reformistlerin teşhirini elbette ciddiyetle ele alacaklar.

Atılım ve benzer reformist, oportünist çevreler, kendi yüzlerini apaçık belli eden sözleri, her zaman böyle sekiz sütuna manşetten vererek, bizim işimizi kolaylaştırmıyorlar; çoğu zaman, en temel konulardaki apaçık reformist tutumlarını, yazıların satır aralarında arayıp bulmak gerekli oluyor. Yani, turpun büyüğü, her zaman heybenin içinde oluyor.

16 Temmuz tarihli Atılım'ın “Kardeşçe” logosu taşıyan köşe yazısında, hayretle öğreniyoruz ki, bu çevre UKKTH'yi savunmaktan vazgeçmiştir. Yazının tamamı, öylesine kullanışlı bir teşhir malzemesidir ki, kesip duvarlara yapıştırmak bile yeter. Yazıda özetle; “Ezen uluslar komünistlerin (ve devrimcilerin) ayrılma hakkından yana propaganda yapma görevlerinin bugün için ertelenmiş olduğu” ifade ediliyor. Tabii, baklayı ağzından olduğu gibi çıkartan bu ifadelerden hemen önce, Türkiye sol hareketinin ayrılma hakkını savunmaktan çekinip korktuğuna dair gayet sert eleştirel bir bölüm var ki, tutarsızlık antolojilerinde mutlaka kendine bir yer bulabilir. UKKTH'nin, özünde ayrılma hakkı olduğunu az çok Lenin okuyan herkes bilir. Öyleyse, emekçilere şunu rahatlıkla söyleyebiliriz: Atılım çevresi, UKKTH

ifadesinden vazgeçmiştir. İyi ama “Bugün için erteledik” diyorlar. Evet, tam da bugün, Kürt halkının özgürlük hakkı için, nihai çarpışmalara hazırlandığı bir zamanda. Ve evet, reformist hareketler yüzlerindeki peçeyi, ancak böylesi kritik zamanlarda çıkartıp atarlar.

25 Temmuz tarihli Atılım'da ise AKP'nin yeni anayasa yazım sürecine katılmakta ne denli istekli olduklarını okuyor ve artık hiç şaşırıyoruz. Gündem logolu yazıda, yeni anayasanın da kuşkusuz burjuvaziye ait olacağını, ancak ezilenlerin kendi güç ve iradelerini dayatarak kimi talepleri egemenlere kabul ettirebileceğini okuyoruz. “Biz devrimci sosyalistler de, egemen sınıfların bu belgesine, ezilenlerin taleplerini kaydettirmek için mücadeleyi yükselteceğiz” deniyor. En safdil reformist yönelimler, nendense hep, komünist, devrimci, sosyalist cümleleri ile açılış yapıyor. Eh, daha en desin, ne yazsın Atılım? Sağ olsunlar, onlardaki reformist bataklığı teşhir etmemiz için ellerinden gelen yardımı esirgememişler.

Atılım yazarlarının dile getirdiği meseleler konusunda, uzun uzun polemiklere girmeyi gereksiz buluyoruz. Devrimci saflara daha yeni katılmış kişiler bile, burjuva parlamentolar, anayasalar ve UKKTH gibi temel konulardaki devrimci tutumları bilir ve Atılım çevresinin nasıl bir reformist bataklık içinde çırpındığını görebilir. Devrimin alevleri tüm kıtaları sarmışken, halk devrimleri ardı ardına zaferler kazanırken, hiç olmazsa olayların sıcaklığıyla oportünist, reformist çevrelerin ileri adımlar atabileceğine dair o boş beklentileri yıkacak denli açık satırlar, ifadeler bunlar. Devrim yangını büyüdükçe, reformizm “ateşteki kestaneler”den elini ayağını hızla çekiyor. Ayrılma hakkı işte böyle tam zamanında erteleniyor, yine böyle tam zamanında burjuva anayasaların ezilenlerin taleplerini karşılayacağı keşfediliyor, parlamenter budalalık enkazına tam zamanında koltuk çıkılıyor.

Atılım yalnızca bir örnek. Ortalama solun hangi yayını alırsanız, mutlaka bir kamyon teşhir malzemesi çıkıyor. Devrime dair koca koca lafların gölgesine itilen apaçık reformist, sınıf işbirliği politikaları, eskisi gibi geniş kitlelerin gözünden kaçırılmaz. Yeter ki, somut, örnek ve belgeye dayalı teşhir faaliyetlerini aksatmayalım. □

“Devrimci Tutsakların Sabrı Taşmıştır”

Cezaevlerinde uygulanan baskılar, hak gaspları hız kesmeden sürüyor. Bunu protesto etmek için Urfa E Tipi Kapalı Cezaevi'nden TKEP/L ve PKK Davası Tutsakları, bir mektup yazarak durumu protesto etmişlerdir. Bu mektubu yayınlıyoruz:

“İçine girdiğimiz devrimci süreçte her yönüyle sıçramalı bir çöküş aşamasında olan devlet, çaresizlik içinde pervasızca yoksul emekçi halklarımıza saldırmaktadır. Her gün katlanarak büyüyen devrimci kitle eylemleri karşısında korkuya kapılan sermaye güçleri devrimci mücadele alanlarına yönelik bu saldırılarında, devrimci durum karşısında devrimci kitle hareketine karşı ne kadar acımasız ve insan dışı olabileceğini belli etmektedir.

Cezaevleri, büyüyen devrim karşısında, devletin halkı öncüsüz bırakmak, devrimcileri “yıldırım, sindirmek” için kullandığı araçlarıdır. Devrimi yenme, halkı sindirme ütopyasıyla salyaları akan burjuvazi bu nedenden dolayı cezaevlerini özel olarak “önem” vermektedir.

Cezaevlerine yönelik, normal dönemlerde sürekli olan saldırılar, devrimci durum dönemlerinde sıklaşmakta, yoğunlaşmaktadır. Yer yer şiddet boyutu olan bu saldırılar zindan tarihinde “ne ilktir, ne de son” olacaktır. Tarihi toplumlar tarihi kadar eski olan zindanlarda egemenlerin baskısı, zulmü hiç eksik olmamış-

tır. Yakın bir zamanda 19 Aralık 2000’de devrimci tutsaklara yönelik “içeriye bitirmeden, dışarıyı bitiremeyiz” denilerek girişilen katliam devletin devrimcilere, yoksul halklara karşı ne kadar acımasız olduğunu kanıtıdır. 19 Aralık’ta görüldü ki, devlet, dışarıdaki devrimci durumun “bitirilebilmesi” için “cezaevlerindeki devrimin bitirilmesi” politikasıyla hareket etmektedir. Bu nedenle saldırılar tutsaklara değil, halkadır, devrimedir.

Bugün de bu saldırılar yoğunlaşmakta devrimci tutsaklar devletin fiziki, psikolojik saldırılarına maruz kalmaktadır. İşte bunun en açık örneklerinden biri, Urfa E Tipi Cezaevi’dir. En başta belirtmek gerekir ki, Urfa Cezaevi her ne kadar E tipi gibi görünse de şu anki sistemi F tipinden daha kötüdür. Çünkü E tipindeki koşullar bozulmuş, koşullar küçük odalara çevrilmiş, havalandırma ise beton duvarlarla küçültülmüştür. Devlet burada devrimcileri birbirinden izole etmek ve daraltma ve “nefes kesme” politikası izlemiştir.

Sermaye devletin piyonları cezaevi yönetimi ve cezaevi savcısı her türlü meseleyi keyfi olarak sorun haline getiriyor. Akıl almayacak uygulamalarla devrimci tutsakların adeta sabrını sınıyor.

İşte cezaevindeki uygulamalardan birkaçı:

1- Dergi ve kitaplar içeriye yasaklı diye alınmamaktadır. Neredeyse bütün cezaevlerine alınan yasal “savcılık izinli” “Azadiya Welat” gazetesi alınmamaktadır. Mücadele Birliği dergisi ya verilmemekte ya da çok geç verilmektedir. Azadiya Welat’ı defalarca hatırlatmamıza ve infaz hakimliğinin “girebilir” kararına rağmen cezaevi savcısı önce “inceleyeceğiz” diyerek sonra “yasak” diye cevap vermiştir. Bu karar tamamen keyfidir. Mücadele Birliği dergisi ise 2 haftalık yayın yapan bir dergi ama, her dergi ayda bir geliyor. Cezaevine girişte imza attırılıyor, fakat odalara verilmesi 1 haftayı buluyor. Bunun yanında bir çok yayın verilmiyor. Kitapların girişinde sorun çıkartılıyor. Ailelerin cezaevine bizzat getirdiği kitaplar

alınmayarak “kargoyla gönderin” deniliyor. Kargo dışında getirilen kitaplar geri çevriliyor.

2- “Yaralama riski var” denilerek metal tabak ve kaşık içeri alınmıyor. Bundan dolayı kanserojen madde içeren kullanıma elverişli olmayan plastik kaşık veriliyor (Kantinde satılıyor) Halbuki bıçak, cam gibi kesici aletleri içeri alınıyor.

3- Odalara sular keyfi olarak günün belirli saatlerinde veriliyor. Sıcak su ise sadece hafta içleri 1,5 saat veriliyor. Hijyen açısından bir çok sorunu getiren bu uygulama tamamen keyfidir.

4- “Yasayla” belirlenmiş haftada 10 saat olan atölye, ortak alan hakkımız haftada sadece 1 saat yapılmaktadır. Bu bir saati de yer yok gerekçesiyle havasız, loş bir ortamda geçiriyoruz. Hiç irtibatımızın olmadığı diğer odalardaki arkadaşlarla bu mekanda birbirimizi anlama, zaman geçirme gibi bir olanağımız yoktur. Zaten ortak alana da yer yok gerekçesiyle 6-8 kişilik gruplar halinde çıkıyoruz. Ve çıktığımız arkadaş listesi hep sabit tutulmakta. Yasalarla sabitlenen 10 saat hakkımızı hatırlattığımızda ise “Yasa iyi halliler için” diye cevap verilerek bu sistem elemanlarının devrimcilere bakış açısını ortaya koymaktadır.

5- Tüm bu koşullardan dolayı hastalanan tutsaklar, revire çıkarılmamaktadır. Yazılan onlarca dilekçenin ardından haftalar sonra çıkarılmakta ve her hastalığa verilen ilaç “ağrı kesici” olmaktadır. Ayrıca şu an Riha Cezaevi’nde bulunan felçli ve ihtiyaçlarını tek başına gideremeyen sağlık durumu gittikçe kötüye giden devrimci tutsak Ramazan ÖZALP, bu koşullarda ölüme terk edilmiştir. Hediye AKSOY, Abdülsamet ÇELİK ve bir çok devrimci tutsak hasta gibi Ramazan ÖZALP de hastalığına tedavi yapılmadığı yetmiyormuş gibi bu koşullarda işkence yapılmaktadır.

6- Görüş günlerinde, görüşçüler saatlerce Riha’nın 45 derece sıcaklığında bekletildiği yetmiyormuş gibi tacize varan aramalardan geçirilmekte. Tutsak ailelerinin üzerinde psikolojik baskı oluşturmak

için her türlü zorluk çıkartılmaktadır. Bu duruma itiraz eden ailelere ise "Bir daha gelemezsiniz" denilerek, kötü davranılmaktadır. Ailelerimizin getirdiği ihtiyaçlarımız içeri alınmamakta. Gerekçe ise "Kantinde var" gösterilmektedir. Kantin fiyatları ise normalin 3-4 kat üstünde tutulmaktadır. Yönetim cezaevine tam bir market tutsaklara ise müşteri gözüyle bakmaktadır.

7- Kendi hukuklarında bile mevcut olan yemek ölçüleri yapılan yolsuzluklar neticesinde sürekli aynı ve hijyenik olmayan yemekler çıkmaktadır. Yemeklerde, içinden haşere çıkacak kadar hijyen sorunu vardır. 6 aydan fazla burada olan tutsaklar yemeklerden dolayı mide rahatsızlığı yaşamaktadır.

8- Temel ihtiyaç olan giyim sınırlandırılmakta, eski elbiseler dışarıya gönderilmeden yeniler verilmemektedir.

9- Yaptığımız "resmi" müracaatların evraklarının bir çoğu yerine ulaştırılmadan 1.Müdür ve cezaevi savcısı tarafından "imha" edilmektedir.

10- Tutsaklar görüşlere, avukat görüşlerine, infaza giderken aynı koridorda 3-4 defa aranmaktadır.

İşte cezaevinde insanlık dışı uygulamalardan "birkaçı" ... Bütün bu sorunların yansıması devletin son süreçteki Kürt halkına ve devrimcilere yönelik saldırılarında tutuklanan yüzlerce, binlerce insan dolayısıyla cezaevinin dolması da ayrı bir sorundur.

Bütün bu sorunlara 4 kişilik odalarda 15-20 kişi kalmak da eklenmekte, sorun çığırından çıkmaktadır. Yine adli tutsaklarla beraber 276 olan cezaevi kapasitesi şu an 1000 kişiyi geçmiş durumda. Adli tutsakların durumu da hakeza böyledir.

Ama bilinmelidir ki, eğer kısa bir sürede bu koşullar düzeltilmezse cezaevinde ciddi sorunlar çıkabilir. Devrimci tutsakların sabrı taşmıştır. Bütün bu insanlık dışı, vahşet uygulamaları bir an önce düzeltilmeli ve devrimci tutsakların sabrı daha azla sınırlanmamalıdır.

Bütün bu koşulları yaratarak devrimci tutsakları yıldırma, sindirmek gibi hayallerle kapılan sermayenin bu piyonları bu rüyadan uyanmak için Türkiye ve Kürdistan zindan tarihine bakabilir.

Urfa E Tipi Kapalı Cezaevi'nden TKEP/L ve PKK Davası Tutsakları"

BAKIRKÖY ZİNDANINDA SALDIRILAR ARTIYOR

Bakırköy Kadın Cezaevi'nde devrimci kadın tutsaklar fiziki saldırıya uğrayarak darp edildiler.

Saldırının öğrenilmesi üzerine kadın tutsaklarla görüşmeye giden ÇHD avukatları tutsakların durumuna ilişkin bir basın açıklaması düzenlediler. Avukatlarla görüşen devrimci kadın tutsaklar cezaevindeki durumu yansıtan ve saldırıyı aktaran bir mektupla kamuoyuna seslendiler. Devrimci Kadın Tutsakların mektubu şöyle:

"Hapisanelerde özellikle F tipine geçildikten sonra yaşanan sorunlar boyutlanarak sürmektedir. Bunun son halkasını Bakırköy Kadın Hapishanesi'nde yaşadık. Hediye Aksoy görme engelli ve aynı zamanda meme kanseri tedavisi gören bir arkadaşımızdır. Meme kanseri tedavisi bir çok engelle zar-zor sürdürülürken, en son iç karın boşluğunda, bağırsağa yapışmış kanser olma olasılığı yüksek bir kitle tespit edilmiştir. Bu tespit 2,5 ay önce yapıldığı halde, halen tedavisine başlanmış değildir. Üstelik arkadaşımız hastaneye gidiş gelişlerinde, basına da yansıyan önemli sorunlar yaşamaktadır.

Mahkemeye götürülürken tutuklularla, kendisi için büyük risk taşıyan AIDS veya farklı tiplerdeki bulaşıcı hastalık taşıyanlarla götürülmektedir. Birlikte götürüldüğü kişilerin hepsinin muayene olmasını beklemek zorunda bırakılmaktadır. Tüm bunlar Hediye'nin deyimiyile artık işkenceye dönüşmüş durumdadır.

En son 12.08.2011 tarihinde hastaneye götürülmüştür. Önce çok sayıda adliyenin önünde bekletilmiş, sonra hastanede diğer hastaların muayenesini beklemiştir. Bu bekleme sürecinde arkadaşımız daha önce yaşadığı gibi adlilerin küfür ve hakaretlerine maruz kaldı. Jandarma ve gardiyanlara önlem almaları için seslendikten sonra jandarma adli kadınları teşvik eder tarzda, yasak olmasına rağmen onlara sigara ısmarlamıştır. Bu olayların tesadüf olmadığı açıktır. Arkadaşımız bu sorunu daha önce de yaşamıştır. Bizler Hediye'nin ambulansla götürülüp getirilmesini veya başka tutukluları beklemeyecek şekilde tek başına ringle götürülmesini istiyoruz. 12.08.2011'de arkadaşımızın yaşadıkları üzerine bu talebimizi görüşmek için müdür ile görüşmek istedik. O gün görüşme talebimiz reddedildi. 15 Ağustos'ta tüm gün görüşme talebimizi tekrarladık, dilekçe yazdık. Ama talebimiz 'Biz onları istediğimiz zaman çağırırız' denilerek reddedildi. Aynı gün arkadaşımızın ameliyat olması gerektiğini öğrendik. Bu koşullarda ameliyat olmasını kabul etmemiz mümkün değildi. 16 Ağustos Salı günü görüşme taleplerimizi yeniledik. Yine red cevabı alınca en meşru hakkımız olan kapı dövme eylemini gerçekleştirdik. Bunun sonucunda müdür görüşmeyi kabul etti. 3 arkadaşımızı gönderdik. Arkadaşlarımız, kapıdan yeni çıkmışlardı ki, gardiyanların toplu saldırısına uğradılar. Kapı henüz kapanmadığından biz de arkadaşlarımızı korumak için onların yanına gitmek istedik. Gardiyanlar bu sırada bize de saldırdılar. 7 arkadaşımız farklı yerlerinden yaralandı.

Başta da belirttiğimiz gibi saldırılar gitgide boyutlanmaktadır. Fakat özellikle hasta tutsakların durumu aciliyet taşımaktadır. Tedavileri yapılmamakta, işkenceye çevrilmektedir. En başta hasta tutsakların bizim özgülümüzde Hediye Aksoy'un ve tüm devrimci tutsakların yaşadığı sorunlara duyarlı olunması için kamuoyuna çağrıda bulunuyoruz.

PKK, MLKP, TKEP/L, TİKB, TKİP, TKP/ML davası tutsakları adına

Gönül Erdoğan, Gülcan Taşkıran, Serpil Kablan, Mürüvvet Küçük, Nurgül Doğan, Hiyem Akyol'

"Dört Ayrı Örgüte Üye"

23 Ocak tarihinde "Dört ayrı örgüte üye olmak"la suçlanarak tutuklanan öğrenciler, hala mahkemeye çıkarılmadan F Tipinde tutsak durumdadır. Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi İktisat Bölümü birinci sınıf öğrencisi Yusufcan Yıldırım, 16 Ağustos'ta yazdığı mektubu ile yaşananları anlattı. Yusufcan Yıldırım, aylardır tutsak edilen öğrenciler adına kaleme aldığı mektubu ile herkese süreci tekrar anımsattı:

"Merhaba,

Sizlere bu mektubu Sincan 1 No'lu F Tipi Cezaevinden yazıyorum. Uzun tutukluluk süreleri, tutukluluğun cezaya dönüşmesi gibi konular; gazeteciler, komutanlar veya milletvekilleri olunca sık sık tartışılıyor ama sayımız sürekli arttığından olsa gerek, üniversite öğrencilerinin seslerini duyurması pek kolay olmuyor. Böyle bir durumda benim, bizim haberimizi yaptığınız için öncelikle sizlere teşekkür ederim.

23 Ocak günü tutuklandım. Yani bu mektup sizlerin eline geçtiğinde benim tutukluluk sürem 7 ayı geçmiş olacak. Hatırlarsınız, aralık ve ocak ayı üniversite öğrencilerinin sık sık eylem yaptığı bir dönemdi. Özellikle 15 Aralık ve 5 Ocak'ta ODTÜ'de yaşananlar hatırlanacaktır. Tam da böyle bir dönemde 5 üniversite öğrencisinin Ankara'da tutuklanması 'ilginç bir tesadüftü'.

Biz tutuklandıktan dört gün sonra ana haber bültenlerine 'son dakika haberi' olarak düştük. Özetle, 'Üniversiteleri kana bulayacak kaos timi yakalandı!' deniyordu. Bizlere ne savcılıkta ne de tutuklanma talebiyle çıkarıldığımız nöbetçi mahkemede herhangi bir silahla ilgili soru dahi sorulmamasına, böyle bir şeyin lafının bile edilmesine rağmen; sanki Türk Silahlı Kuvvetleri'nin mühimmat deposunda yakalanmışçasına, bir orduya yetecek sayıda silah görüntüleri ve 'kapı kırma' sahneleri eşliğinde verildi haberimiz ve elbette olmazsa olmaz 'eli kanlı teröristler' ifadesiyle.

Ne de olsa parkta yürürken bir anda çok sayıda sivil polisin etraflarını sarmasıyla gözaltına alınan, daha sonra gecenin bir yarısı kaldığı eve, yurda örneğin, benim ailemle birlikte yaşadığım eve, kapıyı

çalarak girilmesi oldukça sıradan olurdu ve haber değeri taşımazdı; hele bir de ortada bahsi geçen bir 'kaos timi' ise. Ama 'Ankara Emniyeti'nin Büyük Operasyonu' olarak haberlere çıkan 'operasyon' yalnızca bu kadardı. Tabi burada şunu sormak gerekiyor: Madem haberlere bu şekilde çıkartılacak kadar delil var ortada, 7 aydır iddianame nasıl hazırlanmaz? Neden bize her ay 'delillerin toplanmamış olması, kaçma şüphesinin olması' gibi sebeplerle tutukluluğun devam kararı alındığı bildirilir? Eğer hala 'delil' arıyorlarsa, bu haberler nasıl yapıldı?

Yaşayarak gördüm ki, eğer bir kere eviniz arandıysa; bundan sonra her şey delildir. Örneğin, hakkında hiçbir toplatma kararı olmayan, birçok kitapçıda bulunabilecek yasal dergiler, sokakta, şehir merkezlerinin en işlek yerlerinde dağıtılan bildirilerden sizin evinizde çıktıysa, bunlar 'yasadışı silahlı terör örgütü üyeliği' için delildir. Peki, tamamen yasal bir şey, nasıl 'yasadışı örgüt üyeliği' için delil olabilir? Sadece bu da değil; örneğin bir kâğıtta isimler ve telefon numaraları yazmışsanız bu bile delil olabilir.

Üst üste gazetecilerin tutuklanması gerçekleştiğinde, gazeteciler 'Not defterimize not almaya korkar olduk' diyorlardı; anlaşılan artık tanıdığımız herkesin telefon numarasını da ezberlemek zorunda kalacağız. Aslında bu konuda öyle ilginç şeyler ortaya çıktı ki; karikatürleştirip kitap haline getirilse kimse gerçek olduğuna inanmaz.

İlk hatırladığım Hopa olaylarında tutuklananların delilinin çizgi film olması ya da benim şu an birlikte kaldığım arkadaşımın dosyasında yer alan üyesi olduğu sanat derneğine ait su faturası. 'Su faturası' nasıl olur da 'yasadışı örgüt üyeliği' için delil olur? Benim karşıma çıkanların en ilginç olanı ise, hatırladığım kadarıyla (çünkü dosyada gizlilik kararı var; bu yüzden 7 ay önce savcılıkta ifade verilirken bana gösterilenler kadarını biliyorum, onların da hatırlayabildiğim kadarını) 'Kapitalizm ve Kriz' üzerine bir sayfaya yazılmış notlardı. Bunu ilginç yapan detay benim Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi İktisat öğrencisi olmam. Bu da delil olabiliyorsa, sanırım evimde arama yapan po-

lislere ders kitaplarımı almadıkları için teşekkür etmem gerek; görülen o ki onlar da delil olabiliymiş.

Bize yönelik iddialar ise öyle 'ilginç' ki. Her şey bir yana, bir insan aynı anda dört ayrı örgütün üyesi olabilir mi? Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir? Ama bizim dosyamızda tam olarak bu var. Gözaltındayken ifadem için küçük bir odaya avukatımla birlikte alındığımda, bilgisayar ekranında iddia kısmında dört ayrı örgüt ismi yazılıp, 'Bunlara üye olmak' diye görünce şaşırdım, görevli polis memuruna sordum; 'Dört tane örgüt yazmışsınız da, ben hangisine üyeymişim?' diye. Aldığım cevabı hiç unutmuyorum, 'İşte, bunlardan biri' demişti bana.

Sanki sayısal loto oynamışlar ya da belki de Nasreddin Hoca misali 'Biz yazalım, ya tutarsa?' demişlerdir. O anda, o cevabı duyduğumda gülmüştüm, 3 günlük gözaltı ve ev araması gerginliğinin üstüne iyi bile gelmişti ama o zaman nereden bilebilirdim ki bunun 7 ay ve daha fazlası bir tutukluluğa sebep olabileceğini?

Bir de F Tipi'nde yaşadıklarım var elbette. Mektupların kaybolması, çok sayıda mektup yasağı cezası ki artık bunlar açık görüş cezası da oluyor, gibi sıradan uygulamalar... Benim asıl anlatmak istediğim, Mayıs ayında üniversiteden iki arkadaşım tutuklanınca, biliyorsunuzdur F Tipi hücreleri 3 kişilik, onların yanına geçmek istemedim. Ben bunun için uğraşmaya başladığımda cezaevi idaresi görüşlerden sonra arkadaşlarımla aileleriyle görüşüp; 'Sizin çocuklarınızın yanına teröristler geçmeye çalışıyor, bir dilekçe yazın yanlarına kimseyi geçirmeyelim' demeleri oldu.

Cezaevi idaresi bunu hangi yetkiyle neye dayanarak yapıyor, bilemiyorum. Nasıl olur da onların ailelerini de korkutmaya çalışır onu da anlayamıyorum; sadece bir tek soru sormak istiyorum; bu yaşananlardan sonra aslında benim hakkımda verilecek kararın çoktan verildiğini mi anlamam gerek?

İşte son 7 ayda yaşadıklarım bunlar. Sizlerle de paylaşmak istedim. Hoşçakalın.

**Yusufcan Yıldırım
1 Nolu F Tipi Cezaevi
Sincan/ANKARA"**

“Biz Sessiz Kalmayacağız, Sen De Ses Ver”

Bakırköy Kadın ve Tutukevi'nde bulunan görme engelli ve kanser hastası Hediye Aksoy'un tedavisinin sağlanabilmesi için B-5 koğuşundaki devrimci kadın tutsaklar 12 Ağustos 2011 tarihinde Cezaevi Müdürü ile görüşmek istediklerini belirttiler. Hediye Aksoy'un tedavisinin aciliyeti nedeniyle üç gün üst üste görüşme talebinde bulunan tutsaklara cezaevi idaresi tarafından “Biz devlet tarafıyız, biz ne zaman istersek o zaman görüşürler” şeklinde cevap gelmesi üzerine 16 Ağustos 2011 tarihinde tekrar görüşme talebinde bulundular. Cezaevi idaresinden olumsuz cevap alınması üzerine kapı döverek durumu protesto eden B-5 koğuşundaki kadın tutsaklara kalabalık bir grup halinde cezavindeki kadın ve erkek gardiyanlar ve görevliler saldırarak darp etmişlerdi.

Bakırköy Kadın Cezaevindeki devrimci kadın tutsaklara saldırıyı protesto etmek amacıyla 18 Ağustos günü cezaevi önünde Demokratik Kadın Hareketi, TUAD, Çağdaş Hukukçular Derneği, Mücadele Birliği Platformu, ESP'nin katılımıyla saat 13.30'da bir basın açıklaması yapıldı.

“Hediye'ye Özgürlük” pankartı açılan eylemde “Hediye Aksoy Serbest Bırakılsın”, “Hediye'ye Özgürlük”, “Ji Jiyan Azadi”, “Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur”, “Ji Bo Hediye Aksoy Azadi”, “Biz Sessiz Kalmayacağız Sen de Ses Ver”, “Yarın Geç Olabilir Harekete Geçin” dövizleri taşındı.

Açıklamanın ardından tutsak yakınla-

rı ve onlara destek verenler “Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur”, “Baskılar Bizi Yıldırılmaz”, “Hediye Aksoy Serbest Bırakılsın”, “Hasta Tutsaklar Serbest Bırakılsın”, “Hediye Aksoy Yalnız Değildir”, “Devrimci Tutsaklara Özgürlük” sloganları attılar.

Daha sonra cezaevine girerek görüşmede bulunan Çağdaş Hukukçular Derneği'nden avukatların tutsakların durumu konusunda bilgi vermesi istendi.

ÇHD avukatlarından Sevinç Sarıkaya, sabah erken saatlerde müvekkilleriyle görüşmeyi beklerken cezaevi müdürünün tüm gardiyanları ve askerleri toplayarak bir konuşma yaptığını ve “Yarın Cuma bazı sorunlar çıkabilir, bir sorun çıkarsa önce üst amirimize bildirin, fakat sorun büyürse kadın çocuk tanımayın, biz devlet tarafıyız” dediğini, kendisini daha sonra fark eden ve avukat olduğunu öğrenen cezaevi müdürünün konuşmaya devam etmeyip hemen oradan ayrıldığını aktardı ve “Bizler ÇHD avukatları olarak Hediye Aksoy ve devrimci tutsaklara karşı yapılan ve işkenceye varan bu saldırılara karşı sonuna kadar hukuk mücadelemizi sürdüreceğiz, bizler Hediye Aksoy'un ve tüm devrimci tutsakların yanında olduğumuzu bildiriyoruz” dedi.

Konuşmanın ardından kitle “İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek” sloganı atarak saldırıları protesto etti.

Daha sonra B-5 koğuşunda bulunan PKK, TKEP/L, TİKB, TKİP, TKP/ML davalarından kadın tutsakların gönderdiği mektup okundu.

Daha sonra Avukat Sevinç Sarıkaya müvekkiliyle görüşmesinde yaşanan darp olayından sonra revire giden kadın tutsakların darp izlerinin gayet belirgin olmasına rağmen sağlık görevlisinin “Ben bir şey görmüyorum” diyerek darp izlerinin görmezden

gelindiğini aktardı.

Son olarak Ayşe Berktaş yeniden söz alarak, “Cezaevlerinde tedaviyi engellemek, aslında insan yaşamını engellemektir. Hep söylüyoruz idam cezası kalktı ama özellikle cezaevlerindeki bu şekilde tedaviler engellenerek insan yaşamını engelliyor ve bu şekilde devrimci tutsaklar yavaş yavaş göz göre göre öldürüyorlar. Bu yargısız infazdır. Bizler bu şekilde arkadaşlarımızın öldürülmesine de, yükseltilelen savaş politikalarına karşı da boyun eğmeyeceğiz mücadelemizi sürdüreceğiz, bunu bir kez daha buradan bildiriyoruz” dedi.

Açıklamanın ardından sloganlar atılarak eylem bitirildi.

19 Ağustos Cuma günü Taksim Tramvay durağında DÖKH, EKA gibi emekçi kadın örgütleri bir araya gelerek Hediye Aksoy'un serbest bırakılmasını istediler.

Taksim Tramvay durağında oturarak eylem yapan ve çoğunluğu kadınlardan oluşan kitle, ellerinde Hediye Aksoy'un resimleri olduğu dövizler taşıdılar. Oturma eyleminde “Jin Jiyan Azadi”, “Hediye Aksoy'a Özgürlük”, “Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur”, “Devrimci Tutsaklar Serbest Bırakılsın” sloganları atıldı.

Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu da Galatasaray Lisesi önünde kadın cinayetlerine dikkat çekmek için yaptıkları eylemi Taksim'deki Hediye Aksoy eylemiyle birleştirdiler.

Eylem, Avukat Züleyha Gülüm'ün açıklamasından sonra sona erdi. □

“DEVRİMCİ TUTSAKLARIN SESİNİ SOKAKLARA TAŞIYACAĞIZ”

Zindanlarda devrimci tutsaklara yapılan saldırıları ve hasta tutsakların tedavilerinin engellenmesini protesto etmek ve devrimci tutsakların özgürlük mücadelesinde yalnız olmadıkları belirtmek üzere Emekçi Kadınlar (EKA), Yeni Demokrat Kadın (YDK) ve Tutuklu Aileleri İle Dayanışma Derneği (TUAD) tarafından Bakırköy Kadın ve Tutuk evi önünde 26 Ağustos günü saat 12.00’de bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Proleter Devrimci Duruş ve Emekçi Kadın Komisyonu’nun da katılımcı olduğu basın açıklamasında “Devrimci Tutsaklar Teslim Alınamaz” pankartı ve “Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur”, “Hediye Aksoy Yalnız Değildir”, “Devrimci Tutsaklara Kalkan Elleri Kıracağız”, “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük”, “Yaşasın Emekçi Kadınların Mücadele Birliği”, “Devrimci Tutsaklar Teslim Alınamaz” yazılı dövizler taşındı.

Basın açıklamasında F Tipi Cezaevleri’nde, İmralı’da ve bütün cezaevlerinde sudan gerekçelerle görüşler engellenmeye çalışılıp eziyete dönüştürülürken, tutsakların hastane ve mahkemeye gidişlerinin işkenceye çevrildiği, devrimci tutsakların hastanelerde kasti biçimde tedavilerinin engellenerek ciddi sağlık sorunlarıyla yüz yüze bırakılmakta oldukları belirtilerek ölümcül noktaya gelmiş olan tutsakların hala tutuklu bulunmakta, hastanelerde doktorların askerler tarafından korkutulmuş muayenenin önüne geçilmekte olduğuna dikkat çekildi.

Tutsak yakınları tarafından “Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur”, “Devrimci Tutsaklara Kalkan Elleri Kıracağız”, “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük” sloganlarıyla zindanlardaki baskı ve saldırılar protesto edildi.

Basın açıklamasında Bakırköy Kadın Kapalı Cezaevinde 16 Ağustos 2011 tarihinde infaz koruma memurları tarafından kadın tutsaklara yapılan saldırı ve Alanya L tipi cezaevinde Fadime Özkan ve Gülay Efendioğlu adlı kadın tutsakların yaşadıkları saldırı hatırlatıldı.

Tüm bu konuların hem Tabibler Birliği ile hem de cezaevi idare ve savcısıyla görüşüldüğü halde her hangi bir ilerleme kaydedilemediğinin bildirildiği basın açıklamasında defalarca suç duyurularında bulunulduğu, defalarca çeşitli görüşmeler yapıldığı ancak bunlardan hiçbir sonuç alınmadığı ifade edildi.

“Kadın Cezaevlerinde ve erkeklerin tutulduğu diğer cezaevlerinden sürekli benzer haberler almamız bir kez daha zindan sorununu gündeme oturtmaktadır. Kürt halkının demokratik özerklik ilan etmesiyle başlatılan ağır bombardıman ve baskıların zindandaki tutsaklara yapılan saldırıların artmasıyla aynı zamana denk gelmesi tesadüf değildir. Zindanlarda ve sokaklarda artan baskı ve şiddet egemen sermaye güçlerinin çaresizliğinin ve yenilmeye mahkum oluşunun göstergesinden başka bir anlam taşımamaktadır. Zindanlardaki tutsakların koşullarının iyileştirilmesi geçici ve faydasız tartışılır bir konudur. Tutsaklar her bakımdan isyan noktasındadır. Koşulların dayanılmaz bir hal alışı sorunu artık özgürlük ya da ağır ağır ölüm biçimine getirmiştir. Tutsakları teslim almak, yıldırım, sindirmek için her türlü yöntemi kullanan devlet, asıl olarak devrimi ve halkların özgürlük talebini alt etmek istemektedir” denilen basın açıklamasında

“Biz devrimci, emekçi, Kürt kadınları olarak ne gerçek kurtuluşumuz olan devrimden ne de onurumuz olan devrimci tutsaklara sahip çıkmaktan ve onların özgürlüğünü talep etmekten asla vazgeçmeyeceğiz. Biz devrimci tutsakların aileleri, yakınları ve yoldaşları olarak devrimci ve yurtsever tutsakları sermaye devletin zulmü ve baskısı karşısında yalnız bırakmayacak, onların talepleri gerçekleşinceye kadar sokaklara onların seslerini taşıyacağız.

Bakırköy Kadın Kapalı Cezaevinde ve Alanya L Tipi Cezaevinde tutulan kadın tutsakların yaşadığı şiddeti, başta PKK’li tutsak Hediye Aksoy olmak üzere tedavisi engellenen tüm tutsakların karşı karşıya bırakıldığı sorunları protesto ediyor, tüm demokrat ve emekçi halklarımızı tutsakların yaşadığı bu sorunlar karşısında daha duyarlı olmaya çağırıyor, halkların ve işçilerin özgürlüğünü ve kurtuluşunu savunmanın onların özgürlüğünü savunmaktan geçtiğini ve tutsakları yalnız bırakmayacağımızı ilan ediyoruz” denildi.

Devrimci tutsaklar özgürleşinceye kadar mücadeleye devam edeceklerini belirten kadınlar “Devrimci Tutsaklara Kalkan Elleri Kıracağız”, “Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur”, “Hediye Aksoy Serbest Bırakılsın”, “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük”, “Yaşasın Halkların Mücadele Birliği” sloganları atarak eylemi bitirdiler. □

Kürt Halkı Sokaklarda

İstanbul Demokratik Kent Konseyi'nin (İDKK), Kandil'e hava operasyonunu protesto etmek amacıyla 21 Ağustos Pazar günü saat 13.00'te Taksim Meydanı'nda yapmayı planladığı kitlesel basın açıklamasına polis izin vermedi. Eyleme katılmak için Sultanbeyli İlçesi'nden yola çıkan BDP'lilere polis izin vermezken, Başakşehir ve Esenyurt'tan gelmek isteyenler de polis tarafından ablukaya alındı. Bir çok mahalleden kalkan araçlar durduruldu,

halk araçlardan inerek oturma eylemi yaptı. Taksim'e yakın yerlerde halk otobüslerinden yolcular indirildi, aramalar yapıldı.

Sabah saatlerinden itibaren başta Taksim olmak üzere BDP İl binası ve çevrede her sokak ve meydan cadde çevik kuvvet ve sivil polisler tarafından kapatıldı. Eyleme yoğun önlem alan polis, Taksim'e gitmek isteyen gruplara izin vermedi. Taksim'e girmek isteyen dağınık gruplara da polis biber gazı ile saldırdı ve çatışmalar yaşandı.

BDP İl binası önünde bir araya gelen ve aralarında BDP milletvekilleri Sabahat Tuncel, ve Gültan Kışanak ile İstanbul Bağımsız Milletvekili Levent Tüzel'in de bulunduğu çok sayıda kişinin Taksim'e gitmelerine izin verilmedi.

Polisin barikat kurarak yürüyüşlere izin vermemesini protesto eden bir grup da yolu trafiğe kapattı. Bir süre sonra polis gruba biber gazı ile saldırdı; bunun üzerine yaşlı bir ana, yolda oturma eylemine başladı. Gözaltına alınmaya çalışılan kadını polislerin elinden BDP'liler aldı.

Binlerce kişi, Taksim'e çıkmaya çalışırken polis gaz bombalarıyla saldırdı. İstiklal'in ara sokaklarına "PKK Halktır Halk Burada" sloganları ile yönelen kitle ile, sokak başlarını tutan polisler arasında yoğun çatışmalar yaşandı.

BDP önünde bekleyen vekillerin de aralarında bulunduğu grup ise, polisin izin vermemesi üzerine, Beyoğlu İlçe Emniyet Müdürlüğü önünde basın açıklaması yaptı.

Açıklamanın hemen ardından, vekiller gruptan ayrılırken Çevik kuvvet ve panzerlerle eylemcilere tazyikli su ve yoğun gaz bombaları attı, eylemciler de taşlarla karşılık verince çatışmalar yaşandı. Tarlabası ve Dolapdere'de kullanılan gaz bombalarından etkilenen halk, polise tepki gösterdi.

Taksim ve Tarlabası'na giden tüm sokakları polis, barikatıyla kapattı. Polis helikopterleri de alan üzerinden uçuş yaparken, bir çok kişi gözaltına alındı. Yaşanan saldırıdan sonra akşam saatlerine doğru eylemciler dağıldı.□

Tüm Kadınlara Yaşam Özgürlüğü

Her hafta Cuma günü Taksim'de, periyodik olarak düzenlenen "Kadınlara Yönelik Şiddet ve Cinayetlere Son" ve "Hediye Aksoy'a Özgürlük" eylemlerine bu hafta devam edildi.

Kadınlara yönelik şiddet, baskı, sömürü, taciz, cinayet ve daha birçok haksız uygulama ve zulüm karşısında artık kadınlar susmuyor. Yüz yıllardır maruz bırakıldıkları 2. sınıf insan (hatta çoğu zaman nesne) sıfatından sıyrılmak, görmezden gelinen ve çoğu zaman yok sayılan kişilik, kadınlık, özgürlük, insanlık ve en önemlisi de "yaşam" haklarını yeniden kazanmak için artık sokaklara çıkıyor ve seslerini duyurmaya çalışıyorlar.

Her Cuma olduğu gibi bu Cuma da Galatasaray Lisesi önünden yürüyüşe başlayan kadınlar "Kadın Katleden Erkeğe, Korumayan Devlete Karşı Kadın Cinayetlerini Durduracağız" pankartı açtı.

Ellerinde "Devlet Kadınları Neden Korumuyor", "Kadınlar Bayram Da Yapamıyor Öldürülmeye Devam Ediyor", "Bayram Süresince 7 Kadın Katledildi", "3 Kadın İse Silah Ve Bıçak Kullanılarak Ağır Yaralandı" yazılı dövizler ile öldürülen kadınların fotoğraflarını taşıyan kadınlar kadına uygulanan şiddeti sloganlarla protesto etti.

Mis Sokağa yürüyen Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu'ndan kadınlar, yürüyüş esnasında megafonlarla çevredeki insanlara seslenerek: "2011'in ilk 7 ayında 26 bin kadın katledildi ve mağdur bırakıldı, bu bayramda 7 kadın cinayete kurban gitti artık bu cinayetlere ve saldırılara son verilmeli, herkesi de bizlere destek vermeye çağırıyoruz" dediler.

Platform basın açıklamasını okurken, Tramvay Duranğı'nda da Demokratik Özgür Kadın Hareketi'nden kadınlar ise görme engelli ve kanser hastası olan, tutuklu Hediye Aksoy'un serbest bırakılması için oturma eylemi yaptı.

Her hafta Cuma günleri yaptıkları "Hediye Aksoy'a Özgürlük" sloganıyla yapılan eylem için bir araya gelen Demokratik Özgür Kadın Hareketi, Hediye Aksoy'a özgürlük sloganlarını haykırdı.

"Jın Şer Naxazın Aştiye Dıwxazın (Kadınlar Savaş İstemiyor Barış İstiyor)", "Jın Jiyan Azadi (Kadın, Yaşam, Özgürlük)", "Biji Yekitiya Jınan (Yaşasın Kadınların Birliği)", "Hasta Tutsaklar Serbest Bırakılsın" sloganları atan kadınlar, sık sık özgürlük zılgıtları atarak hasta tutsakların serbest bırakılmamasına olan protestolarını sürdürdü.

Erzurum E Tipi Cezaevi'nden bir tutuklunun Hediye Aksoy'a yazdığı mektubun okunmasının ardından da eylem sona erdi.□

İstanbul'da "BARIŞ" Mitingi

Bugün 1 Eylül Dünya Barış Günü. Bir çok sivil toplum örgütü, siyasi platformlar ve partiler, "barış" mesajı vermek için Kadıköy Meydanı'ndaydı; fakat polis, mitinge saldırıyla karşılık verdi.

İstanbul Demokratik Kent Konseyi'nin öncülüğünde gerçekleşen "Ölüm Değil Yaşam Kazansın" sloganıyla düzenlenen 1 Eylül Dünya Barış Günü mitingi olaylı geçti.

Saat 12.00'de Kadıköy Nautilus Alışveriş Merkezi önünde toplanan, İDKK, KESK, Mücadele Birliği Platformu, BDP, SODAP, SP, Barış Anneleri, DTK, Barış İçin Kadın Girişimi ve daha bir çok sivil toplum örgütü ve siyasi yapılanmalar, Kadıköy İskele Meydanı'na yürüyüp Dünya Barış Günü'nü kutlamak istedi.

Tepe Nautilus Alışveriş Merkezi'nden itibaren binlerce kişi mitinge akın etti. Bir ucu toplanma alanında olan kitlenin bir ucu Kadıköy'e girmeye başladı. Kürt analar ellerinde barış istediklerini ifade eden pankartlar ve geleneksel giysileriyle zılgıtlar ve sloganlarla barış isteklerini ifade ettiler.

Fakat polis caddeye barikat kurup kitlenin geçişine izin vermedi

İstanbul Bağımsız milletvekili Sebahat Tuncel, yolu kapatan emniyet güçleriyle görüşmeye gitti. Emniyet Amiri'nin: "Kitlenin ellerindeki yasadışı pankartları kaldırmazsanız geçişe izin vermeyiz. Eğer dediğimizi yapmazsanız, bundan böyle bir daha BDP'nin hiç bir eylemine izin vermeyeceğiz, kitleye duyuru yapıp Öcalan posterlerini indirmelerini söyleyin" dedi. Bunun üzerine Tuncel: "Bizler bugünün anlam ve önemine yakışır bir biçimde davranıp 'barış' selamlayacağız. Bize izin verin geçelim, eğer siz bu şekilde yolu kapatmaya devam eder-

seniz daha kötü şeyler olabilir, bu duruma getirmeyin, amacımız işleri zorlaştırmak değil lütfen siz de daha fazla işi zora sokmayın" dedi. Tuncel'in açıklamasını kabul etmeyen polis diretince vekiller ve alan görevlileri, kitleye uyarıda bulunarak pankartları indirtti. Pankartların inmesiyle yol açıldı ve kitlenin geçişine izin verildi. "Biji Bratiya Gelan", "Yıldırım Ayhan Ölümsüzdür", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak", "Jın Şer Nexazın", "Barış Hemen Şimdi Savaş Bir Daha Asla", "Disa Disa Serhıldan Serokamın Öcalan" sloganlarıyla alana yüründü.

Mitinge Mücadele Birliği Platformu da Kürtçe ve Türkçe "Kürt Halkı Devrimle Özgürleşecek" pankartı ve Deniz Gezmiş bayrakları ile katıldı. Yürüyüş sırasında ve alanda "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak", "Kürt Halkı Devrimle Özgürleşecek", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız", "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği" şeklinde coşkulu sloganlar atarak Kürt halkının özgürlük mücadelesini selamladı.

İskele Meydanı'nın önündeki arama noktalarına gelindiğinde ise polis, miting alanına girişte Öcalan resimleri ve kesk-ü sor-u zer eşarpları gerekçe göstererek kitleye gaz bombası ile saldırdı.

Polisin aramak istediği bir grup karşı çıkarak aramaya izin vermedi. Bunun üzerine polis tüm alandaki kitlenin ortasına gaz bombası attı. İçlerinde anaların ve çocukların da bulunduğu kitle gazdan etkilenerek etrafa dağıldı. Alandaki sahneden halka seslenilerek, "Provokasyonlara gelmeyelim hevaler, onlar bizi kıskırtmaya ve olay çıkarmaya çalışıyor, sakın inanmayın alana dönün" anonsları yapıldı.

Yapılan bu haksızlığı hazmedemeyen kalabalık kaldırım taşlarını ve polis barikatlarını sökerek karşılık verdi. Gaz bombalarının yağmur gibi yağdığı dakikalarda milletvekillerinin anonslarıyla kitle bir nebze olsun yatışarak alana döndü.

Mitinge ilişkin konuşmalar yapılmaya başlandığında bu seneki Barış Mitingi'nin canlı kalkan olarak yürüyenlere müdahale sırasında gaz bombasıyla yaralanması sonucu yaşamını yitiren BDP İl Genel Meclis Üyesi Yıldırım Ayhan'a ithaf edildiği belirtildi. Bu duyuru büyük bir coşku, alkış ve sloganlarla ıslıklarla karşılandı; "Yıldırım Yoldaş Ölümsüzdür" sloganı atıldı.

Bağımsız milletvekilleri ve kensey görevlileri sahneden kitleye seslenerek, barış mesajları vermeye devam ederek Mitingde BDP Eşbaşkanı Filiz Koçali, İstanbul Bağımsız Milletvekili Levent Tüzel, KESK Genel Başkanı Lami Özgen'in birer konuşma yapması ve Koma Gulên Xerzan, Koma Agirê Jiyan ve Cihan Çelik'in de geldiği duyurusu yapıldı.

Konuşmalar sürerken polis alanın arka tara-

findaki caddede bulunan kitleye yeniden gaz bombası attı ve birçok kişi ağır yaralanarak hastaneye kaldırıldı. Bunun üzerine görevliler tekrar anons geçerek: "Bunlar provokasyonlardı; bizler 1 Eylül'ü adına yakışır bir biçimde geçirmek isterken polisin haksız saldırganlığıyla karşı karşıyayız, bir çok hevalimiz yaralandı ve hastaneye kaldırıldı, bizler barış isterken karşı tarafın istemediği apaçık ortadadır. Bu koşullar altında mitingimize devam edemeyeceğiz ve mitingimizi burada sonlandırıyoruz" dediler. Bu açıklamanın ardından kitleden yuhalama sesleri yükseldi. Bir süre daha kitleyi sakinleştirmek üzere konuşma yapıp "barış" için yürümek isteyen analara ve Kürt halkına karşı hükümetin ve polisin bu tavrının protesto edilmesi amacıyla mitinge daha fazla devam edilmeyeceği protesto etmek amacıyla sessizce dağılması istendi. Kitle yavaş yavaş alandan ayrıldı.

Polis saldırısı nedeniyle iptal edilmek zorunda kalan 1 Eylül Dünya Barış Günü mitingi esnasında çıkan olaylarda ve sonrasında, aralarında polis müdahalesinde 2'si çocuk olmak üzere çok sayıda yaralananların da bulunduğu toplam 63 kişi gözaltına alındı.

Ayrıca, mitingde çıkan olaylarla ilgili olarak, tertip komitesinden Meliha Barışlı, Salih Baykal, Mehmet Turp, Ayşe Demirbilek, Ertaç Kanat, Gülseren Kaya ve Münevver İltumur'un savcının talimatıyla gözaltına alındığı kaydedildi.

Gözaltına alınan 63 kişinin sorgulanmak üzere İstanbul Emniyet Müdürlüğü Güvenlik Şube Müdürlüğüne götürüldü, gözaltına alınan 8 çocuktan 1'i tutuklandı. Dergimiz yayına hazırlanırken gözaltındaki diğer kişilerin akıbeti henüz belli değildi. □

SURİYE SORUNUNDA

Suriye'deki gelişmeler ve Türk hükümetinin savaş ilanı anlamına gelen açıklamaları bu sorun karşısında devrimci komünist politikanın nasıl olması gerektiğini gündeme getirmiştir.

Şimdiye kadar tekelci sermaye sınıfı ve emperyalistler adına hükümet, devlet ve burjuva basın burjuva politikayı açıkladılar. Bunları sosyal reformist partiler ile oportünist siyasi hareketler izlediler. Onlar da bu sorun karşısında nasıl bir politika izlenmesi gerektiğini açıkladılar.

Birinci kesimin politikası, doğal olarak, sermaye sınıfı ve emperyalist devletlerin çıkarına uygun olanı içeriyordu. Türkiye, hem kendi çıkarları hem de emperyalistlerin öne itirmesi sonucu burada öne çıktı. Bu politikanın özü, Suriye'ye diz çöktürerek "tam ilhak" politikasını kabul ettirmektir.

Türkiye hem kendi adına hem de emperyalistler adına bu politikayı savaş tehdidi eşliğinde yaşama geçirmeye çalışırken "insan hakları, halkın talepleri, demokrasi" gibi ne kendisinin ne de arkasındaki emperyalist güçlerin alakalı olduğu konuları öne sürüyor. Türkiye'nin gerekçelerinin tamamen aldatmaya yönelik olduğu konusunda söz söylemeye dahi gerek yok.

Türkiye'nin emperyalist çıkar ve amaçlar için Suriye'ye karşı açacağı bir savaş emperyalist bir yağma savaşı olacaktır. Soruna küçük burjuvazinin sınıf bakış açısından yaklaşan sosyal reformist partiler ile oportünist hareketler bu gerçeğin az çok farkında olarak böylesi muhtemel bir savaşa karşı "savaşa hayır" ya da "AKP'ye Türkiye'yi batağa sürüklemesine izin vermeyeceğiz" slogan ve düşünceleriyle karşı çıkmaktadır.

Bu yaklaşımın özü, Türk hükümeti ve devleti üzerinde baskı uygulayarak savaşı önlemeye çalışmaktır. Bu yaklaşım iki temel noktadan yanlıştır. Birincisi "savaşa

hayır" sloganıyla ya da "Hükümet üzerinde baskı uygulama" politikasıyla emperyalist savaşların, yağma savaşlarının önlendiği hiçbir zaman görülmüş değildir. Aksine bu politikayla savaşların önlenemediğinin sayısız örneği vardır.

Dolayısıyla, böyle bir politika boş, işe yaramaz, emekçi sınıfları ve Kürt halkını oyalayan, bu yönüyle de, dolaylı da olsa, emperyalistlerin çıkarına hizmet eden bir politikadır. Bu politikanın, Irak'ta, Afganistan'da, Libya'da ve daha sayısız yerde emperyalist saldırganlığı önleyemediği bu politikanın sahipleri tarafından bilinmiyor olamaz. Savaşı önleyemeyeceği bilinen bir politikanın emekçi sınıfların ve Kürt halkının önüne savaşı önleyecek politika olarak sürülmesi emperyalistlerin çıkarına hizmet etmiyorsa kime hizmet ediyor?

Ancak burada bir noktanın altını çizerek devam etmek gerekiyor. Altı çizilmesi gereken nokta şudur: Emekçi sınıfların ve Kürt halkının demokratik özlemlerinin bir ifadesi olarak savaşa karşı çıkmalarını ifade eden "savaşa hayır" sloganı ile sosyalizm adına hareket eden parti ve hareketlerin "komünist politika" adına kitlelere "savaşa hayır" sloganını benimsetmeye çalışmaları arasında dağlar kadar fark vardır. Bu ikisi bir ve aynı şey değildir.

Birincisi, emekçi sınıfların, acı çeken halkların acı, kan ve gözyaşından kurtulma isteğini ifade eden demokratik bir istemdir. Bu istemin özü, sonu sonuna, emekçi sınıflara ve ezilen halklara –bizim somutumuzda Kürt halkına ve ulusal topluluk halklarına- acı çektiren düzenden, sistemden kurtulma arzusuna dayanır.

İkincisi ise, görünümüleri ve iddiaları itibarıyla emekçi sınıflara, Kürt halkına ve ezilen ulusal topluluk halklarına bu sistemden kurtuluşun yolunu göstermeleri gerekenlerin, yani sosyal reformist partilerle oportünist hareketlerin, gerçekte bu sistemle, egemen sınıfla, devletle uzlaşma

arzularını ifade eder.

Buraya kadar söylenenler için sadece bir yanını ortaya koyuyor. Ama bundan çok daha önemlisi şudur: Savaş toplumu derinden sarsar, toplumun en geri, en uyuşuk kesimlerinin dahi gözünü politikaya açmasını sağlar, burjuva toplumun bunalmını derinleştirir ve koşulları bir devrim için son derece uygun hale getirir. Sermaye sınıfının egemenliğinin bir devrimle yıkılması ve iktidarın emekçi sınıfların eline geçmesi için koşulların son derece uygun olduğu koşullarda, devrim ve iktidar sorununa değinmemek, emekçi sınıflara bundan söz etmemek burjuvaziye ve emperyalist güçlere yapılacak en büyük hizmet değilse nedir?

Bu sözlerimiz üzerine sosyal reformist partiler ile oportünist hareketler hop oturup hop kalkabilirler. Ama böyle bir davranışın ne kendilerine ne de başkalarına yararı olur. Niyetleri "iyi" olabilir ama izledikleri bu politika onları "iyi" niyetleriyle hiç de uyumlu olmayan bir yere sürükler. Öfke nöbetlerine tutulacaklarına oturup politikalarının gerçek içeriği üzerinde bir kez daha düşünsünler.

Emperyalist yağma savaşları kapitalist temellerden çıkıyor ve bu temeller üzerinde yükseliyor. Dolayısıyla savaş, onu ortaya çıkaran temeller yıkılmadan önlenemez. Önlenemeyeceğini, emekçi sınıfların, ezilen halkların kanı, canı ve gözyaşı pahasına defalarca gördük. Sosyal reformistler ve oportünistleri rahatlatacak tek sözümüz şu olabilir: "Savaşa Hayır" politikası ya da "hükümetler üzerinde baskı uygulama" en iyimser yorumla savaşı erteleyebilir. Canlarını sıkacak gerçek ise şudur: Bu politikalar savaşı ne önler ne de ortadan kaldırır.

Demek ki, savaşın önlenmesi, savaş tehlikesinin gerçekten ortadan kalması için savaşı ortaya çıkaran kapitalist temellerin yıkılması gerekir. Bu o kadar açık, olgularla, bizzat savaşların kendisiyle ka-

KOMÜNİST POLİTİKA

nitlanmış bir gerçek ki, üzerinde tartışmaya bile gerek yok. Savaş tehlikesi belirmediği anda olsun, savaş patlak verdikten sonra olsun geliştirilecek devrimci kitle hareketinin hedefi sermaye sınıfının egemenliğine son verecek ve iktidarı emekçi sınıfların eline verecek bir devrim olmalıdır.

Devrimi, iktidarın ele geçirilmesini amaçlayan devrimci kitle hareketi amacına ulaşmasa bile, sermaye sınıfı ve onun faşist devleti üzerinde yaratacağı baskı sonucu savaşı önleyebilir, başlamış savaşın derhal bitirilmesine yol açabilir. Bu nedenle, günümüzde beliren savaş tehlikesine karşı, işçi sınıfı ve devrimin diğer toplumsal güçlerinin amacı bir devrimle kapitalizme son vererek iktidarın emekçi sınıfların eline geçmesini sağlamak olmalıdır. Bu mücadelenin zafere ulaşması, aynı zamanda Kürt halkının ayrılıp kendi devletini kurma hakkı da dâhil kendi kaderini tayin hakkının tam ve gerçek koşullarını da sağlayacaktır.

Buraya kadar Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfının “kendi burjuvazisi”ne karşı izleyeceği komünist politikayı ortaya koymuş olduk. Peki ya Suriye’ye karşı nasıl bir politika izlenmesi gerekir diye sorulabilir.

Bu soruya yanıt vermek için öncelikle şunun altının çizilmesi gerekir: Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfının “kendi burjuvazisi”ne karşı izleyeceği politika ile Suriye’ye karşı izleyeceği politika aynı olamaz.

Suriye’de egemen sınıf burjuva sınıftır. Özellikle 80’li yıllardan itibaren gittikçe palazlanan, güç kazanan, kaçakçılık, karaborsa, rüşvet vb. yollardan sermaye biriktiren bu sınıf, daha ileri gitmenin ancak emperyalist sermaye ile işbirliğinden geçtiğini biliyordu ve bu nedenle daha Hafız Esad döneminde iken Suriye’yi emperyalist devletler ve şirketlerle daha yakın bir işbirliğine sokmanın çabasını veriyordu.

du.

Bu süreç Hafız Esad’ın ölümünden sonra hızlandı ve Beşşar Esad döneminde emperyalist sermaye ve devletlerle oldukça sıkı işbirlikleri geliştirildi. Bu anlamda, Suriye burjuvazisine “ulusal burjuvazi” demek değişimi ve süreci hiç anlamamak demektir. Daha düne kadar Türkiye ile sıkı işbirliği geliştiren bizzat mevcut egemen ve yönetici sınıftır.

Ancak süreç Suriye burjuvazi için değiştiyse emperyalistler için de değişmişti. Emperyalistler, Suriye burjuvazisinin peşinden koştuğu, yakın geçmişin işbirliği politikasını çoktan terk etmiş, onun yerine “tam ilhak” politikasına yönelmişlerdi. Suriye burjuvazisi, ne toplumsal ne siyasal ne de geçmiş koşullar bakımından buna hazırdu.

Tunus’ta başlayıp, Mısır’la devam eden, arkasından pek çok Arap ülkesine yayılan devrim ve halk ayaklanmaları, emperyalist-kapitalist sistemi saran yeni kriz dalgası emperyalistleri ellerini çabuk tutmak zorunda bıraktı. Kesin ve tam bir işbirliği için Suriye burjuvazisinin ihtiyaç duyduğu zamana emperyalistler sahip değildi. Suriye’nin derhal ve koşulsuz “tam ilhak”a boyun eğmesine ihtiyaçları vardı. En az bunlar kadar önemli bir olgu da Suriye’de emekçi, yoksul sınıfların bir patlama noktasına gelmiş olmasıydı. Sermaye birikimi ve bu birikimin gerçekleştirilme biçimi, devletin ağır baskısı Suriye halkını bu noktaya çoktan getirmişti.

Şimdi olan bitenin özü emperyalistlerin Türkiye, Suudi Arabistan ve Ürdün üzerinden bu durumdan yararlanmak üzere harekete geçmiş olmalarıdır. Emperyalistler, Türkiye’nin uzun yıllardır örgütlediği, koruduğu, silahlandığı çeteleri, egemen sınıfa karşı başlayan gerçek halk hareketinin arasına sokarak hem Suriye burjuvazisine emekçi sınıfların sistem karşıtı hareketini silahla bastırmasının koşullarını sağladı, hem hareketin gerçek amaçla-

rından uzaklaşmasını sağladı hem de kendilerinin Suriye’ye müdahale edebilmelelerinin ortamını yarattılar.

Bu koşullarda Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfı, Suriye egemen ve yönetici sınıfına, ne “anti-emperyalizm” adına ne de “ulusal burjuva” oldukları gerekçesiyle destek veremez. Buna karşılık Türkiye ve emperyalistlerle ilişkiye geçmiş, onlar tarafından örgütlenmiş ve silahlandırılmış çetelerle iç içe geçmiş; emperyalistlerin ve Türkiye’nin güdümünde ve desteğinde hareket eden “muhalif” kesimleri desteklemek diye bir durum da söz konusu olamaz.

Suriye’de doğru politika, Suriye komünist ve devrimci güçlerinin bir savaş durumunda Suriye burjuvazisi ile birlikte hareket etme çizgisine düşmeden, bir yandan işçi sınıfının bağımsız sınıf çıkarlarını koruyacak şekilde, emperyalistlerle onların öne sürdüğü Türkiye’ye karşı savaşmak, diğer yandan iktidarın burjuvaziden emekçi sınıflara geçmesi için mücadele etmektir.

Çünkü Suriye burjuvazisinin iktidarda kalması Suriye’nin, savaşta zafer kazanılsa bile, eninde sonunda, gerici devletlerle ve emperyalistlerle işbirliğine geçmesi anlamına gelecektir. Türkiye’ye ve emperyalistlere karşı kazanılacak bir zaferin güvencesi, iktidarın emekçi sınıfların eline geçmesidir. Suriye işçi sınıfı ve komünist güçleri Suriye burjuvazisinin yedeği durumuna, kuyrukçusu durumuna düşmeden hem emperyalist güçlere hem de “kendi” burjuva sınıfına karşı mücadele edebilir ve etmelidir.

Türkiye ve Kürdistan komünistleri ile işçi sınıfı Suriye’deki işte bu güçlerle dayanışma içinde olacaktır. Ve zaten savaşan iki devletten birinde kendi burjuvazisine karşı devrim ve iktidar hedefiyle savaşan bir sınıf, doğal olarak, diğer ülkenin işçi sınıfı ve komünist güçleriyle enternasyonal dayanışma içinde olur. □

Antep'te Barış Günü İçin Basın Açıklaması

Bugün 1 Eylül Dünya Barış Günü. 72 yıl önce bugün, faşizmin orduları Polonya'yı işgal etmiş, ikinci emperyalist paylaşım savaşını başlatmıştı. Emperyalist tekellerin "daha fazla kar" elde etmesi ve SSCB'nin yok edilmesi, bu savaşın temel hedefiydi. Ancak faşist Alman orduları, işgal ettikleri ülkelerde büyük kahramanlık örnekleri gösteren halklar tarafından yenilgiye uğratıldılar. Faşizmin yenilgisinin ardından, savaşın başlangıç tarihi olan 1 Eylül günü, Varşova Paketi'ne bağlı sosyalist ülkeler tarafından Dünya Barış Günü olarak ilan edildi. 1950 yılında ilanından itibaren kitlesel gösteriler halinde kutlanmaya başlandı ve gelenekselleşti. Yani 1 Eylül, emperyalist-kapitalist sistemin ayakta durabilmek için giriştiği savaşlarına karşı dünya halklarının zaferrinin simgesi olarak sınıfsız, sınırsız, sömürsüz bir topluma ulaşma mücadelesinin bir ifadesidir.

Mücadele Birliği Platformu olarak, kapitalizmin içinde bir barışın mümkün olmadığını ortaya koymak ve 1 Eylül'ün "Nasıl bir barış?" sorusuna, tarihiyle verdiği cevabı haykırmak için, 1 Eylül Dünya Barış Günü'nde basın açıklaması düzenledik.

Daha açıklama yapılacak yere doğru giderken, kamera çekimi yapan polisle kısa süreliğine bir sürtüşme yaşadık. Anladıklarımızı dilden konuşularak polisin kamerasını indirmesini sağladık ve yürüyüşümüze devam ettik.

Saat 13.30'da Eski Adliye Önü'nde gerçekleştirdiğimiz basın açıklamamızda 1 Eylül'ün tarihsel önemine değindik ve gerçek bir barışın kimin tarafından, nasıl sağlanacağını "Kapitalist sistem tarihi boyunca sömürüyle, kanla, gözyaşıyla beslendi, varlığını devam ettirdi. Ne zaman ki köşeye sıkıştı o zaman daha fazla kan akıttı, daha fazla gözyaşı döktürdü. Tarihi boyunca savaşla beslenen, savaşı bir çıkış yolu olarak gören ve böylece varlık koşulu dünya emekçi halklarına karşı savaş olan sermayeden dünya barışını inşa etmesini beklemiyoruz. ABD, NATO ve bütün emperyalist devletlerin pratiği barışın kapitalistler tarafından sağlanamayacağını bizlere gösteriyor.

Dünya barışını inşa edecek tek güç proletarya, emekçiler ve yoksul köylülerdir. Nasıl ki işçilerin, emekçilerin, sosyalistlerin, devrimcilerin Hitler faşizmini bozguna uğratması dünya halkları-

nı dünya barışına bir adım yaklaştırdıysa yine aynı şekilde emperyalist-kapitalist barbarlığa karşı yükseltilecek olan ayaklanmalar, geliştirilecek devrimler aynı şekilde bizleri dünya barışına bir adım yaklaştıracaktır" sözleriyle vurguladık.

Açıklamayı; "...Bizler de dünya emekçi halklarının bu istemlerine karşı diyoruz ki; evet barış içinde yaşamak istiyoruz. Fakat bu barış kapitalistler tarafından kurulacak bir barış değil dünya emekçi halkları tarafından kurulacak bir barıştır. Barış sorunu devrim sorunundan bağımsız değildir. Devrim ve sosyalizm, dünya barışına giden yolda atılacak en büyük adımlardır. Devrimin ve sosyalizmin kurulması için bütün koşullar da hazırdır yani günümüzde dünya emekçi halklarının küresel hareketinde de söylendiği gibi 'Başka Bir Dünya Mümkün'dür. Yeter ki devrimin gücüne inanalım, devrim için mücadele edelim" sözleriyle sonlandırdık.

Coşkuyla attığımız "Barış İçin Devrim Devrim İçin Savaş", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız" "Kürt Halkına Kalkan Elleri Kırdık Kıracacağız" "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm" sloganlarıyla çevredeki insanların dikkatini üzerimize topladık.

Kalabalığın ilgiyle dinlediği basın açıklamamızın bitmesinin ardından, yapılan ajitasyon konuşmaları ve sloganlar eşliğinde, BDP ve demokratik kitle örgütlerinin Demokrasi Meydanı'na kurdukları "Barış Çadırı"na gittik. Bayraklarımızla ve coşuklu sloganlarımızla alana girmemizin ardından bayraklarımızı topladık.

Demokrasi Meydanı'nda "Barış Çadırı" kuran demokratik kitle örgütleri, saat 14.30 civarında bir basın açıklaması düzenlediler. Açıklamanın ardından oturma eylemine geçen kitle, daha sonra eylemini sloganlarla bitirdi.

Mücadele Birliği/Antep

BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!

Devrimin zaferine yaklaştıkça sermaye sınıfının saldırıları yoğunlaşıyor. Son olarak 2 Eylül Cuma akşamı Menemen'de bir Mücadele Birliği okuru polis tarafından saldırıya uğramış, zorla, arabaya bindirilerek ıssız bir yere götürülmüş, tehdit edilerek işbirliğine zorlanmıştır.

Bizler Mücadele Birliği Platformu olarak bu tür saldırılarla mücadelemizin durdurulamayacağını, baskılara boyun eğmeyeceğimizi basına ve kamuoyuna duyuruyoruz. Tüm devrimci demokrat çevreleri de bu tür saldırılara karşı topyekün cevap vermek için harekete geçme çağrısında bulunuyoruz.

**BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!
YAŞAM BİZDEN YANA!**

**İZMİR MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU
(Devrimci İşçi Komiteleri, Devrimci Öğrenci Birliği,
Devrimci Emekçi Komiteleri, Ayışığı Sanat Merkezi,
Emekçi Kadınlar, Mücadele Birliği)**

İzmir'de 1 Eylül Dünya Barış Günü Kutlandı

1 Eylül Dünya Barış Günü'nde İzmir'de, Basmane'den Konak Sümerbank önüne kadar bir yürüyüş gerçekleştirildi. Saat 17.30'da Basmane Meydanı'nda toplanan kitle 18.00'de yürüyüşe başladı. Yürüyüşte katılımı BDP'nin ağırlığı vardı.

Kürt halkının yoğun bulunduğu bir yerde devletin kolluk güçlerinin de yoğun bir şekilde bulunması artık şaşılacak ve dile getirilecek bir şey olmasa gerek. BDP dışında birçok siyasi parti, devrimci hareket, KESK İzmir Şubeler Platformu ve Mücadele Birliği Platformu yürüyüşte kendi bayrakları, sloganları ve pankartlarıyla yerlerini aldılar. Kürt Halkının yoğun katılımı eylemin canlı geçmesini sağladı.

Yürüyüş boyunca Kürt Halkı "Vur Gerilla Vur Kürdistan'ı Kur", "Erdoğan Şaşırma Bizi Dağa Taşırma", "PKK Halktır Halk Burada", "Biji Serok Apo" sloganlarını haykırdı. Ayrıca kitle yürüyüş halindeyken "Yaşasın Partimiz TKEP/Leninist" sloganının da atıldığı duyuldu. Konak Sümerbank önüne gelindiğinde tüm ölümsüzleşenler için saygı duruşunun ardından Kürtçe ve Türkçe hazırlanan basın metinleri okundu. Ardından 4 genç kürsüye yüz-

leri kapalı bir şekilde çıkarak kısa bir konuşma yaptı ve "30 yıldır Kürdistan'da savaş sürüyor bedel ödüyoruz. Bu savaş bu şekilde sürdükçe bundan sonra bu savaşı Türkiye metropollerine taşıyacağız. Şehirleri ateş yerine çevireceğiz" denildi. Konuşma "Biji Serok Apo" sloganları ile bitti. Gençlerin konuşmasından sonra eylem sonlandırıldı.

Mücadele Birliği Platformu saat 17.40'ta Gazi Bulvarı'ndan itibaren "Denizlerden Mazlumlara Yaşasın Kürt-Türk Halklarının Mücadele Birliği" ve "Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı" pankartlarını açarak sloganlarla yürüyüşe geçti.

Yürüyüş sırasında "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği", "Zafer Savaşın Halkların Olacak", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak" sloganları atılarak Basmane Meydanı'na gelindi. Basmane Meydanı'na girerken Kürt Halkı alkış ve zılgıtlarla karşıladı pankartları. Konak Sümerbank'a yürüyüş sırasında "Denizlerin yolunda Leninist Saflara", "Deniz Yusuf İnan Savaşa Devam", "Barış İçin Devrim Devrim İçin Savaş", "Faşist TC'yi Yıkacak Halk İktidarını Kuracağız", "Jibo Azadi Aşiti Şer Şer Şer", "Zindanlar Yıkılın Tutsaklara Özgürlük" sloganları atıldı. Sloganların yanı sıra yürüyüş boyunca Leninist Parti'nin 22. Mücadele yılı selamlanırken, zindanlardaki devrimci-komünist-yurtsever tutsaklar ve Kürt Halkına saldırılarla ilgili ajitasyon konuşmaları yapıldı.

Konak Sümerbank önüne gelindiğinde Leninist Parti'nin 22. Mücadele yılı ile ilgili ve "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği" başlıklı Mücadele Birliği imzalı bildiri ve Mücadele Birliği dergisinin dağıtımı yapıldı.

Eylem sona erdikten sonra kitle dağılırken Mücadele Birliği Platformu "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak", "Faşist TC Kürdistan'dan Defol", "Yaşasın Kürt-Türk Halklarının Mücadele Birliği", "Dışa Dışa Serhildan Biji Azadiya Kürdistan" sloganlarıyla Konak Pier köprüsüne kadar yürüdü.

Mücadele Birliği / İzmir

Hava Operasyonları Gazi'de Protesto Edildi

Sultangazi Halk İnsiyatifinin çağrısıyla 24 Ağustos akşamı Gazi Mahallesi Eski Karakol'da toplanan yüzlerce kişi, Kandile yapılan hava operasyonlarını meşaleli bir yürüyüşle protesto etti.

Saat 21.00'da toplanan kitle yürüyüşte "Ya Hep Beraber Yaşayacağız, Ya da Ne Yaşatacağız, Ne de Yaşayacağız" pankartını açarak yürüyüşe geçti. Yürüyüş boyunca "PKK Halktır Halk Burada", "Biji Serok Apo" sloganları attı.

Şair Abay Lisesi önüne geldiğinde polis akreplerinin gizlendiğini gören eylemciler, akreplere molotof kokteyli ve taşlarla saldırdı. Yeni Karakol'a doğru tekrar yürüyüşe geçen eylemciler, ara sokaklarda gizlenen akreplere hava fişeklerle saldırdı, akrepler geriye doğru kaçtı. Karayolları Mahallesi'ne giden yollarda da ateş yakılarak yollar trafiğe kapatıldı. Polis ise akreplerden ve ara sokaklardan kitleye gaz bombaları sıkarak dağıtmaya çalıştı.

Burada bir süre devam eden çatışmadan sonra yeniden Şair Abay Lisesi önünde toplandı. Yolu bir tarafında eylemciler diğer tarafında da akreplerle polis barikat kurdu. Çatışmalar gece geç saate kadar sürdü □

“Güvenliğiniz İçin Yassak!”

Türkçe olarak yazılmış “Anaların Gözyaşı Katilleri Boğacak, Kadınlar Savaş İstemiyor” pankartı açarak ve sloganlarla yürüyüşe geçen Barış Anneleri Meşrutiyet Caddesi’nin girişinde polis barikatıyla karşılaştı. Meydanı abluka altına alan polis meydana giden tüm sokakları da kapattı ve geçişi engelledi.

Eyleme katılan BDP İstanbul Milletvekili Sabahat Tuncel Barış Anneleri’nin barikatla karşılaşması üzerine polislerden yasaklamaya resmi bir gerekçe gösterilmesini istedi. Polis yetkilileri ise, resmi bir karar olmadığını belirterek her zamanki sözleri tekrarladılar ve “Güvenliğiniz için eylemi yaptırılmayız” dediler. Sabahat Tuncel ise polis yetkililerine, “Siz bize dokunmazsanız hiç bir şey olmaz. 15 kadından mı korkuyorsunuz” diyerek cevap verdi. Tartışmanın uzaması ve barikatın açılmaması üzerine Barış Anneleri Meşrutiyet Caddesi’ndeki polis barikatının hemen önünde oturarak sloganlarla Barış Nöbeti eylemlerini başlattılar. Bir süre sloganların atılmasının ardından eylem söylenen gerilla marşlarıyla devam etti.

Milletvekili Sırrı Süreya Önder ve Sabahat Tuncel yanında Barış Anneleri adına açıklama yapan Cerik Akgün; “Devletin resmi ideolojisi dışında kalan, bugüne kadar hiçbir farklılığa tahammül gösterilmemiştir. Devletin bu resmi ideolojik tavrından en çok biz en çok anneler ve çocukları zarar görmüştür. Federe Kürdistan’a yapılan hava saldırıları nedeniyle, 124 köy boşaltılmış iki tonluk bombalar ile doğa ve doğada yaşayan canlılar yakılmış ve tahrip edilmiştir. Yapılan hava saldırısından kaçmaya çalışan, yedi kişilik sivil bir aile hedef alınmış ve ailenin fertleri bombalanarak öldürülmüştür” dedi.

Sabahat Tuncel söz alarak kısa bir konuşma yaptı, konuşmasında “bu eylemin vali tarafından yasaklandığını söyleyen emniyet güçleri burayı ablukaya aldılar” dedi. Bütün valilerin İçişleri Bakanlığı ve Başbakan tarafından özel olarak savaş için atandığını vurguladı. Tuncel, “Analarımız kararlı, bu eylemlerini yarına kadar sürdürmek istediklerini söylediler biz bu eylemlerini destekliyoruz” dedi.

Sırrı Süreya Önder ise “Bu ülkenin tarihi zalimler gördü, Çiller, Özalpar vb. zalimleri yarattı. Şimdiki savaşta Ortadoğu emperyalistleri için açılmış bir sofraya gibi duruyor” dedi. Kitle daha sonra Kamer Hatun Caminin yanındaki parka kısa bir yürüyüş yaparak orada eylemlerine devam edeceklerini söylediler. Eylem ertesi gün saat 19.00’a kadar sürecek. Eylem yoğun polis ablukası altında sürüyor. □

Ontex Çadır Eylemi Sona Erdi

Ontex Canbebe Fabrikası önünde 6 aydır eylemde olan işçiler, 27 Ağustos günü çadır eylemlerini sonlandırdılar.

Ontex işçileri Selülöz İş Sendikası üyesi işçilerdi. Çalıştıkları fabrikada Toplu İş Sözleşmesi (TİS)’ni işçilerin talepleri doğrultusunda imzalanması, insanca yaşamaya yetecek ücret ve temsilcileri kendilerinin belirleyebileceği demokratik bir seçim için mücadele vermişlerdi. Patron ve Selülöz İş işbirliği ile, işçilere sorulmadan TİS imzalanmıştı. Ve tepki gösteren işçiler de işten çıkarılmıştı. İşten çıkartılan Ontex işçileri fabrika önünde çadır kurarak 6 ay boyunca mücadelelerini sürdürdüler. Bakırköy Adliyesi’nde görülen iş mahkemesinde ilk grup işçi işine tekrar geri dönmeye hak kazanmış, karşı taraf da Yargıtaya itiraz hakkını kullanmıştı. Diğer grup işçilerin mahkemesi ise Eylül ayına ertelenmişti.

Ontex Fabrikası önünde toplanan işçiler “İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek”, “Yaşasın Sınıf Dayanışması” sloganları attılar. Ontex işçisi Gamze Kayhan yaptı basın açıklamasını. Konuşmasında “Ontex/Canbebe işçileri olarak işten atılma saldırısının ardından başlatmış olduğumuz direnişimizde 6 ayı aştık. Geline aşamada direnişimiz belli bir olgunluğa ve sınıra ulaşmıştır. Kazanımları, eksiklikleri, güçlülükleri ve zayıflıkları ile bize ,aynı zamanda işçi sınıfına ait olan çadır direnişimizi sonlandırma kararı almış bulunuyoruz” dedi.

Bürokratik sarı sendikacılığın işçi sınıfı üzerinde kirlit ittifaklar kurduğunu anlatan Kayhan; “bürokrat sendikacılar ve patronlar işbirliği halindedir. Utanç verici kirlit ittifaktan içindedir. Biz bunu çok iyi biliyoruz. Bizim diğerlerimizden farkımız ‘Kral Çıplak’ dememiz” dedi. Kayhan mücadelelerinde bir çok deneyim yaşadıklarını ve eksiklikleri gördüklerini şöyle anlattı; “İşten atılmamızda birinci dereceden pay sahibi olan Selülöz-İş bürokratları şahsında sendikal bürokrasiye karşı yürüttüğümüz mücadele, direnişimizin temel eksenlerinden birisidi, direnişimizin işe iade ile sonuçlanmamış olması, üretimden gelen gücün yeterli düzeyde kullanılmamış olmasıyla doğrudan bağlıdır” diyerek eylemlerini değerlendirdi.

Devrimci İşçi Komiteleri ve BDSP’nin destek verdiği eyleme, Deri-İş Sendikası ve İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu (BİR-KAY) mesaj göndererek desteklerini ilettiler. Grup Emeğe Ezgi, işçilerle birlikte “Çav Bella” ve “Hava Döndü İşçiden” marşlarını söyledi.

Yeniden çadırlarının önüne yürüyen işçiler, 162 gün önce kurdukları çadırı, kendileri sökerek eylemlerini bitirdi. □

Mihri Belli Son Yolculuğuna Uğurlandı

Mihri Belli son yolculuğuna uğurlandı. 16 Ağustos günü saat 16.00 sularında İstanbul Göztepe'deki evinde 96 yaşında hayatını kaybeden Mihri Belli, Şişli Camii'nde ikinci namazının ardından Feriköy Mezarlığı'nda defnedildi.

Mihri Belli, 1916'da Silivri'de dünyaya geldi. Marksist düşünce ve devrimci eylemlerle 1936'da iktisat okumaya gittiği Amerika'da tanıştı. Orada gençlik ve işçi hareketlerine katıldı. Bir süre Missisipi'de siyah tarım işçileri arasında faaliyet gösterdi. 1940'da Türkiye'ye döndü. TKP ile ilişkiye geçti. 1944'de İlerici Gençler Birliği kovuşturmasında tutuklandı, iki yıl hapis ve sürgün cezasına çarptırıldı. 1946'da yurt dışına çıktı. Yunan iç savaşına gerilla olarak katıldı. Demokratik Ordu saflarında tabur komutanlığına kadar yükseldi. Çatışmalarda iki kez yaralandı. Bulgaristan ve Sovyetler Birliği'nde tedavi gördü. Toplam 11 sene hapis, 18 sene zorunlu sürgün yaşadı.

18 Ağustos günü Şişli Camii'nde yapılan törene ailesi, milletvekilleri Gülten Kışanak, Sırrı Süreyya Önder, Sebahat Tuncel, çeşitli siyasi parti yöneticileri, sanatçı ve yazarlardan Vedat Türkali, Suavi, Yasemin Gökse, Grup Yorum, aralarında Mücadele Birliği'nin de yer aldığı sosyalistler, demokratik kitle örgütleri, binlerce kişi katıldı. Cenaze Şişli Camii'den Feriköy Mezarlığı'na kadar Halaskargazi Caddesi trafiğe kapatılarak kitlenin omuzlarında ve kızıl bayraklarla taşındı. Yürüyüşte "Yüreğini Ferah Tut Yoldaş" pankartının açıldığı yürüyüş süresince kitlesel olarak "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm", "Mihri Yoldaş Ölümsüzdür", "Mihri Belli Onurumuzdur" sloganları atıldı.

Mihri Belli Feriköy mezarlığında defledileceği yere getirildiğinde Vedat Türkali 71 yıllık yoldaşı Belli için şunları söyledi.

"Bütün yaşamını emek hareketinin mücadelesine adadı. Bazen görüşlerimizin taban tabana zıt olduğu tatsız dönemlerimiz oldu. Ama hep birbirimize saygılı ve bağlı kaldık. Biz onunla yaşama yarışındaydık. 'O ben ölmeden gitmez' diyordum ama beni orada bekliyor herhalde".

Eşi ve yoldaşı Sevim Belli nasıl tanışıp, cezaevinde nasıl evlendiklerini anlattı ve "Onun en güzel yanı insanseverliği ve fedakarlığıydı. Bunun en güzel örneği de cezaevinde yatarken herkesin ne derdi oldu-

ğunu, neye ihtiyacı olduğunu bilmesi ona göre moral vermeye çalışmıyordı. 'Sosyalistim 'demek için sol tarafının altındaki cevahir parlama, yoksa hiçbir anlamı yoktur sosyalistliğinin" dedi. Belli ayrıca, O'nu tanımak isteyenlerin, o'nun kim olduğunu merak edenlerin, O'nun eserlerini okuması gerektiğini de söyledi.

Belli'yi ilk 1968'de tanıdığını söyleyen BDP Eş Başkanı Hamit Geylani de O'nun mücadelesinin anılarda, kitaplarda yaşayacağını söyledi ve "Onu ilk tanıdığım dönem Sol yayınlarında çalışan bir acemi-ydim. Belli, tüm sosyalistlerin bilgisinden faydalandığı bir limandı. Kürt mücadelesindeki katkısı ve cesaretini de yaşatacağız" dedi.

Belli'nin Onursal başkanı olduğu Sosyalist Parti(SP) kurucularından Mustafa Kemal Kaçaroğlu, "Belli, 'devrimcinin emekli olmaz 'derdi; bu sözünü son anına kadar devrimci duruşuyla kanıtladı. Denizler, Mahirler onu örnek aldı. Onun bıraktığı bayrağı yeni kuşak taşıyacak" dedi.

Enternasyonal Marşı ve Bize Ölüm Yok parçalarının söylenmesiyle tören saat 20.00 civarında sona erdi. □

Sermayenin Saldırıları Protesto Edildi

Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK), Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK), İstanbul Meslek Odaları Koordinasyonu (İMOK), Türk İş'e bağlı Sendikal Güç Birliği ve Taşeron İşçileri Derneği ortak bir eylem düzenlediler. 25 Ağustos'ta saat 19.00'da Taksim Tramvay durağında toplanarak, son zamanlarda sendikalara, Belediye İş'e üye işçilerinin Hizmet İş'e kaydırılması, Adana Balcalı Hastanesi ve Samsun Gazi Hastanelerinin önünde eylemde olan işçilere yapılan saldırılar protesto edildi.

Mücadele Birliği Platformu'nun da destek verdiği eylemde "Dünya Emegin Olacak", "Yaşasın Sınıf Dayanışması", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak", "Adana İşçisi Yalnız Değildir" sloganları atı-

larak yapılan saldırılar protesto edildi.

"'Fesatlık ve Şiddet' İşçi ve Emekçi Düşmanı Bu Sistemin Ruhunda Var" pankartın arkasında toplanan kitle adına konuşma yapan Dev Sağlık İş Sendikası Başkanı Arzu Çerkezoğlu; "Hükümetin ustalık döneminde işçilerin sendikalara üye olması artık suç oluyor; Belediye İş işçilerine ve Dev Sağlık İş iş-

çilerine yapılan saldırıları protesto etmek için burada toplandı" dedi.

Çerkezoğlu konuşmasını şöyle devam etti, "Samsun'da, Adana'da ve İstanbul'da yaşananlara bakınca, aslında hükümetin bize demek istediği 'bana boyun eğeceksiniz'. Biz de diyoruz ki, gölge gibi yaşamak istemeyeceğiz. Son bir hafta içinde her işçi eylemine polis zoruyla bastırılmak istenmektedir" dedi.

Deri İş Başkanı Musa Selvi kısa bir konuşma yaparak; "En basit hak talebi, gaz bombası, gözaltı, baskı, dipçik görüyor; ya bu koşulları kabul edeceksiniz diyorlar; ya da size yaşamaya hak tanımayacağız diyorlar. Biz böyle yaşamayı kabul etmiyoruz. Biz Türk İş'e bağlı 10 sendika olarak, Türk İş'in Kıdem tazminatı için gösterdiği vurdum duymaz tavrını istemiyoruz" dedi.

Yapılan açıklamalardan sonra eylem sona erdi. □

Güllü Hanoğlu Mücadelesini Zaferle Sonuçlandırdı

34 gündür, Taksim İlkyardım Hastanesi bahçesinde, işine geri dönmek için çadır kurup eylem yapan Güllü Hanoğlu, 35. günün sonunda sürdürdüğü mücadeleyi kazandı ve işine geri döndü.

Güllü Hanoğlu, Taksim İlkyardım Hastanesi'nde taşeron işçi olarak çalışırken, kendisine, "tüm haklarından vazgeçtiğine" dair bir taahhütname dayatılmış ve imzalaması için baskı yapılmıştı. Hanoğlu, bu taahhütnameyi imzalamayacağını beyan edince işten çıkarılmıştı. Bunun üzerine Hanoğlu, mücadele yolunu seçmiş ve hastane bahçesine çadır kurup eyleme başlamıştı.

Dev-Sağlık İş Sendikası üyesi olan Hanoğlu'nu, mücadeleyi sürdürdüğü bu 34 gün boyunca sendikalar, sivil toplum kuruluşları, aralarında Mücadele Birliği

Platformu'nun da bulunduğu çeşitli siyasi platformlar, doktorlar, hastalar, hasta yakınları ve sağlık çalışanları yalnız bırakmamış ve mücadelesine destek vermişti.

Bu zaman zarfı içerisinde hastane yönetimiyle çeşitli görüşmeler olduysa da somut bir çözüme ulaşılmamıştı. Sadece diğer çalışanlar üzerindeki taahhütname baskısı sonlandırılmış ve ihale iptal edilmişti. Fakat bugün, mücadeleye daha fazla karşı koyamayan hastane yönetimi, Güllü Hanoğlu'yla görüşerek onu ve peşisıra işten çıkarttıkları diğer sağlık emekçisi Şefika Fırtına'yı işe aldığını açıkladı. Mücadelenin seyri, işçiden, emekçiden yana gelişmiş ve günlerdir süren kavga zaferle noktalandırılmıştı.

Bu olumlu sonucu, tüm kamuoyu ve basın emekçileriyle paylaşmak için 16 A-

ğustos günü Hanoğlu ve Dev-Sağlık İş yöneticileri basın açıklaması yaptı. İlk olarak sözü alan Hanoğlu: "8 yıl emek verdiğim hastanede, 13 Temmuz'dan bugüne kadar eylemimde beni yalnız bırakmayan sendikama, Dev-Sağlık İş Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu'na, TTB Genel Başkanı Ali Çerkezoğlu'na, hastane çalışanlarına, aileme ve dostlarıma sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum" dedi.

Yapılan basın açıklamasının ardından Hanoğlu ve sendika yönetiminden bir kaç kişi çadırı söktü ve 34 gün boyunca mücadele verdiği alanı toparlayarak eylemine son verdi.

Çadırın sökülmesinin ardından Hanoğlu ve arkadaşı, alkışlar ve sloganlar eşliğinde hastane kapısından içeri girerek işlerinin başına döndü. □

İzin Vermeyeceğiz!

Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası (SES) Aksaray ve Şişli Şubeleri, Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi önünde bir araya gelerek hükümetin sağlık uygulamalarını protesto ettiler. Hükümetin hazırladığı son Kanun Hükmünde Kararname (KHK) için "Hastaneleri işletme, hastaları müşteri, çalışanları köle yapacak" diyerek buna izin vermeyeceklerini söylediler.

25 Ağustos günü sağlık çalışanları adına açıklama yapan Şişli SES şubesi başkanı Mehmet Ali Alataş; "sağlıkta dönüşüm programının sağlıkta özelleştirme anlamına geldiğini hep ifade ettik, buna karşı mücadele ettik, etmeye de devam ediyoruz. Bugüne kadar sağlığın neredeyse her alanı özelleştirdi, mülkiyet devri dışında tamamlandı" dedi. Alataş; "Hükümetin şimdi Mayıs'ta meclisten aldığı KHK çıkarma yetkisini kullanarak, Sağlık Bakanlığı

Teşkilat Kanunu'nu değiştirme hazırlığı içinde olduğunu" söyledi ve "Bu değişiklikte Sağlık Bakanlığı'nın taşra teşkilatı tasfiye edilmemekte, Sağlık Bakanlığı, Sağlıkta Dönüşüm Programında öngördüğü gibi, sağlık hizmeti üretiminden çekilerek 'İCRACI' olmaktan çıkarılarak 'DÜZENLEYİCİ', 'DENETLEYİCİ', 'KOORDİNATÖR BAKANLIK' haline getirilmektedir. Bununla kalmayıp; mecliste görüşülmesi beklenen kiralama ya da satış yoluyla mülkiyet devrinin de önünü açan, hastaneleri tümüyle özelleştirerek ticari birer kurum haline getiren, çalışanları sözleşmeli hale getirerek güvencisizleştiren

'Kamu Hastaneleri Birlikleri Yasası'nın meclisten geçmesine gerek kalmadan doğrudan uygulamaya geçilmesini sağlayacaktır" dedi.

Basın açıklamasında, 13 Mart ve 19-20 Nisan'da hükümeti uyardıklarını o eylemleri tekrar yaratacak güçte olduklarını söyleyerek, KHK hazırlığından vazgeçilmesini bir kez daha dile getirdiler. □

Sendikamızdan Elinizi Çekin!

Türk-İş Sendikası'na bağlı Belediye-İş üyeleri, 17 Ağustos günü yine Belediye binasının önünde eylemdeydi.

Türk-İş'in çatısı altında bulunan Belediye-İş Sendikası'na bağlı belediye işçileri, 8 aydır, belediye yönetimi tarafından, "sendika değiştir" baskısıyla karşı karşıya. Yönetimin uyguladığı, "Belediye-İş'i bırak, Hak-İş'e gel" baskısını kabul etmeyen belediye çalışanları, belediye binasının önünde, periyodik olarak eylem düzenliyor. 17 Ağustos günü bu eylemlere bir yenisi daha eklendi.

Aksaray'daki Belediye-İş binasının önünde toplanan işçiler sloganlarla Büyükşehir Belediye binasının önüne yürüdü. Bina önündeki trafiği kapatan gruba, polis saldırınca kısa süreli bir arbeye yaşandı. Trafiği tekrar açan işçiler, bina önüne yürümek istedi, fakat bu kez de polislin kurduğu barikatla karşılaştılar. Burada da polislerle tartışan sendika yöneticileri, yürümekten vazgeçip buldukları yerde basın açıklaması yaptılar.

Basın açıklamasının ardından, sendika yönetimi, Kadir Topbaş'ın yardımcısı, Adem Baştürk ile görüşme talebinde bulundu. Baştürk'ten cevap beklerken, bir grup sendikalı, belediye binasının önündeki havuza girerek:

"Bu havuz bizlerindir, bize yönetimden cevap gelene kadar bu havuzdan çıkmayacağız" diyerek diğer işçileri de havuza girmeye çağırdılar. Baştürk, görüşme talebini "şimdilik" reddedip ileri bir tarihe ertelediğini açıklayınca eylemciler eylemi sonlandırdı.

Eyleme, Belediye-İş, Tek Gıda-İş, Haber-İş, Harp-İş, Selüloz-İş, Tez-Koop-İş, Sağlık-İş, Tümtis, Tüm Bel-Sen, Hava-İş sendikaları da destek verdi.

22 Ağustos günü saat 12.00'da Belediye İş Sendikası önünde toplanarak İBB'ye giden yolun bir bölümünü trafiğe kapattı. İşçiler yaptıkları yürüyüşte "İşveren! Sendikamızdan Elini Çek, Belediye İş Sendikası" imzalı pankart açarak "Zulme Boyun Eğmeyeceğiz", "Yandaş Sendika İstemiyoruz", "Baskılara Boyun Eğmeyeceğiz" sloganları attılar.

Belediye önüne gelindiğinde Saraçhane ve Vezneciler yol hattını araçlarla trafiğe kapattılar ve araçların önüne geçerek oturma eylemi yapmak istediler. Polis işçileri çembere alarak, kapatılan yolu açmak istedi. Polis, işçilere biber gazı sıkarak saldırarak yoldan çıkarabildi. İşçiler polislin saldırısını sloganlarla protesto ettiler. Yolun 20 dakika kapalı kalması araçlarda ciddi bir trafik sıkışıklığı yarattı. Polis tarafından araçlar kaldırıldıktan sonra yol trafiğe açılabilir.

Belediye İş Sendikası 2 Nolu Şube Başkanı Hasan Gülüm, "İstanbul Büyükşehir Belediyesi işçileri direniyor. Tüm baskılar rağmen sendikasını değiştirmiyor. Bunun karşısında daha da azgınlaşan İstanbul Büyükşehir Belediyesi bu seferde iki sendika şubemizin yönetimi kurulu üyeleri ile 4 işyeri temsilcimizin işyerini değiştirerek bu direnci

kırmak istiyor. Yaklaşık 8 aydır sürdürülen sendika değiştirme baskısı sona yaklaştıkça giderek artmaktadır. Sendika seçme işinin anayasal hakkıdır. Anayasadan, yasalardan, bahseden AKP, İstanbul Büyükşehirde tüm yasaları çiğniyor. Bugün başlayan direniş bundan sonra sürekli devam edecektir. Baskılar bizi yıldıramaz" dedi.

Hasan Gülüm İBB'nin önünde oturma eylemini sürdüren işçilere "Buradan bir kez daha söylüyoruz bu bir provaydı, bundan sonra İtfaiye Müdürlüğü'ne de bir sürprizimiz olacak. Bundan sonra eylemlerimiz sürecektir" dedi.

24 Ağustos günü işçiler yine eylemdeydi. Saat 12.00'de Belediye-İş Sendikası İstanbul Şubeleri binası önünden başlayan eylemde "İşveren Sendikamızdan Elini Çek" pankartı açan işçiler, Fatih'te bulunan İtfaiye Daire Başkanlığı önüne doğru yolu trafiğe kapatarak yürüyüşe geçti. İşçiler eylem boyunca "İşveren Elini Sendikamızdan Çek", "Baskılar Bizi Yıldıramaz", "Sürgünler Derhal Geri Alınsın", "Hizmet-İş Başkanı Kadir Topbaş İstifa", "İşçiler Burada Karahan Nerede", "Zafer Direnen Emekçinin Olacak" sloganlarını attı.

İtfaiye Daire Başkanlığı önüne gelindiğinde ilk olarak Belediye-İş Sendikası 2 no'lu Şube Başkanı Hasan Gülüm yaşananları kısaca özetleyen bir açıklama yaptı. Ardından Sendikal Güç Birliği Platformu dönem sözcüsü ve Türkiye Deri-İş Sendikası Genel Başkanı Musa Servi bir konuşma yaptı.

Açıklama esnasında belediye işçileri Unkapanı'ndaki surların üzerine büyük bir pankart asarak İtfaiye Daire Başkanı Ali Karahan'ı protesto ettiler. Pankart polis müdahalesiyle indirildi.

Belediye-İş Sendikası adına bir açıklama yapan Belediye-İş İtfaiye Şubesi Avrupa Yakası Başkanı İzzet Aybar sürgünlere sessiz kalmayacaklarını söyleyerek "Bıçak kemiğe dayandı" diyerek sözlerini noktaladı.

Belediye-İş'in eylemine Deri-İş Sendikası Genel Merkez yöneticileri, direnişteki Kampana Deri işçileri ve çeşitli sendika yöneticileri destek verdi.

Basın açıklamasının ardından sloganlarla sendikaya dönen işçilere Büyükşehir Belediye binası önünde polis saldırdı. Coplarla ve biber gazlarıyla yapılan saldırıya rağmen dağılmayan işçiler burada kısa süreli bir oturma eylemi yaptılar. □

Savranoglu İşçisi Yalnız Değildir

Savranoglu Deri işçileri Cumartesi eylemlerine bir yenisini daha ekledi. Mayıs ayı itibari ile sendikalaşan Savranoglu Deri işçileri, Haziran ayı itibari ile çoğunluğu sağlayarak Deri-İş'e üye olmuşlardı. Sendikalı olan işçilere yoğun baskılar uygulanmış, son olarak da sendikadan istifalarını vermeleri söylenmişti. Savranoglu işçileri örgütlülüklerinden aldıkları güçle sendikadan istifa etmeyeceklerini dile getirmişlerdi. Patron baskıları sonuçsuz kalınca, öncü olan işçileri çeşitli bahanelerle işten çıkartmıştı.

İşten Haziran ayının ortasında ilk çıkartılan işçi, Aydın oldu. Daha sonra 1 Ağustos'ta Yusuf işten çıkartıldı. Yusuf'un işten çıkarılması ile birlikte 3 Ağustos günü iki işçi Savranoglu Deri Fabrikası önünde eyleme başladılar. 15 Ağustos Pazartesi günü Serkan da katıldı. Deri-İş'e üye Savranoglu işçileri eylemlerinin 17. gününde bir eylem daha gerçekleştirdiler.

20 Ağustos Cumartesi günü saat 10.00'dan itibaren eylem alanına destek için gelmeye başladılar. Saat 12.00'de de Mücadele Birliği Platformu "Savranoglu İşçisi Yalnız Değildir", "Susma Haykır Sendika Haktır", "Zafer Savaşan İşçilerin Olacak" sloganları ile eylem alanına geldi.

Saatler 13.00'a gelirken işçiler ve destekçiler fabrika önüne geçtiler. TUM-TİS'in gelmesinin ardından Deri-İş İzmir Şube başkanı Makum Alagöz konuşma yaptı.

Ardından bir kadın işçiye söz verildi. Astım krizi geçiren kadın işçi "geldiğiniz için teşekkürler" dedikten sonra duygula-

narak konuşamayacağını söyledi. TUM-TİS şube başkanı Şükrü Günseli ve Mücadele Birliği Platformu adına konuşmalar yapıldı.

Yapılan konuşmaların ardından, desteğe gelen esnaf, mahalleli, işçilerin aileleri ve devrimci kurumlar fabrika önünden işçilerin oturdukları eylem alanına geçerek çay eşliğinde sohbet ettiler. Çekilen halaylardan sonra eylem sona erdi.

27 Ağustos Cumartesi günü İzmir Mücadele Birliği Platformu olarak Savranoglu işçilerinin Cumartesi eylemlerine destek vermek için fabrikanın önündeki eylem yerine "Savranoglu İşçisi Yalnız Değildir", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "Zafer Savaşan İşçilerin Olacak" sloganlarıyla geldik ve işçilerin alkışları ve güler yüzüyle karşılandık.

Patron işçilerin eylemlerini kırmak için, işçilerin Cumartesi saat 13.00'e kadar çalıştıkları saatleri hafta içine yayarak Cumartesi günü iş çıkışı yaptıkları eylem olan ilgiyi azaltacağını düşündü. Oysa işçiler, iş çıkışı olmamasına rağmen tam takım fabrika önündeydi. Devrimci İşçi Komiteleri işçileri selamlayan bir konuşma yaptıktan sonra işçilerle sohbetler devam etti.

Savranoglu Deri fabrikasının önünde 27 gündür eylemde olan 3 işçi ile bir röportaj yaptık.

Mücadele Birliği: Bize kendinizi tanıtabilir misiniz?

Yusuf: Merhabalar ben Yusuf Nalban, 1993 yılından beri Savranoglu Deri Fabrikasında çalışıyorum. Üç çocuk babası-

yım. Sendikaya üye olduğum için bahaneler bulunarak tazminatsız bir şekilde işten çıkartıldım.

Mücadele Birliği: Çalışma koşullarınızdan bahsedebilir misiniz?

Yusuf: Kötü koşullarda çalışıyoruz. Arkadaşlarımızın çoğu bronşit ve astım hastası. Şu anda çoğu arkadaşımız raporlu zaten. Yaş bölümlerinde çalışan arkadaşlarımız bel fitiği, kaslarından ameliyat olan arkadaşlarımız var. İki arkadaşımızdan biri çalışamaz raporu aldı. Bir diğer arkadaşımız ise 15 gündür hastanede yatıyor. 15 arkadaşımız da nefes almakta zorlandıkları için şu an hepsi raporlu, içerdeki şartlar kötü. Sağlıklı koşullarda çalışılmıyor. Makinelere yayılan kimyasallar havalandırma olmadığı için insanlara etkiye bulunuyor. Bunun içinde hastalıklar ortaya çıkıyor.

Mücadele Birliği: Eylemle ilgili neler söylemek istersiniz?

Yusuf: Direnişimizin 27. günündeyiz. Sendikayı kabul ettirinceye kadar buradayız, bu 6 ay olur 1 yıl olur... kazanıncaya kadar buradayız. Ya sendika girecek ya da fabrika kapanacak. Kamuoyuna buradan sesleniyoruz, bize destek olmasını istiyoruz. Kamuoyunun bizi burada yalnız bırakmalarını istiyoruz. Her şey kamuoyunun elinde bize ne kadar destek olurlarsa o kadar başarılı oluruz. Direniş sonuna kadar sürdüreceğiz.

Mücadele Birliği: Bize kendinizi tanıtabilir misiniz?

Serkan: Merhabalar ben Serkan Şencan. 1987 doğumluyum ailemle birlikte yaşıyorum. 1 yıl 3,5 aydır burada çalışıyorum.

Mücadele Birliği: Çalışma koşullarınızdan bahsedebilir misiniz?

Serkan: Ben zımpara bölümünde çalışıyorum. Zımparadan dolayı çıkan toz altında nefes alıyoruz; havalandırmalar dıştan gözükmese de yeterli çalışmıyor, içerisi toz içinde kalıyor. Kötü koşullarda çalıştığımız için bir çoğumuz rapor almak zorunda kalıyoruz.

Mücadele Birliği: İşten atılma sebebiniz neydi ve eylemle ilgili neler söylemek istersiniz?

Serkan: Ben iki arkadaşımın direnişe başlamasından 12 gün sonra işten atıldım. 15 gündür ben de buradayım. Benim asıl bölümüm zımpara, işten çıkartılmadan üç gün önce el kadifesi bölümüne alındım. Geçici olduğumu düşünmüştüm, ama ertesi günde el kadifesi bölümüne verildim. Alışık olmadığım bir iş olmasına rağmen normal günlerde çıkartıldandan fazla ürün çıkartıyorduk. Fazla ürüne rağmen ustadan baskı görüyordum. Bana çıkartacağım iş için dakika veriyordu. Ben de dakika tutmasının baskı uygulamasına girdiğini söyledim. Söylediklerimiz dikkate alınmadı. Baskı yapıldığını söylediğim için ertesi gününde muhasebeden çıkışımı almamı istediler. Çıkışımda ustayla tartıştığım ve işi yavaş yaptığım gerekçeleri vardı. Biz biliyoruz asıl gerekçenin sendika olduğunu. Eylemle ilgi söyleyeceklerim ise gün geçtikçe destekler artıyor. Umuyorum ki artan desteklerle kazanırız.

Mücadele Birliği: Bize kendinizi tanıtabilir misiniz?

Aydın: Ben Aydın Gençaslan. Yaklaşık üç senedir Savranoğlu Deri Fabrikasında çalışıyorum. Üç aya yakındır işten çıkartıldım.

Mücadele Birliği: Eylem süreciyle ilgili neler söylemek istersiniz?

Aydın: Emek verdik ve direnişe başladık. Bütün arkadaşların desteğiyle de bugüne getirdik. Çalıştığımız yerde sıkıntılar çok büyük. Sabah 8:00'de başlıyoruz, gece 24.00'e, 01.00'e kadar çalışıyoruz. Çalışma koşullarımızla ilgili hiçbir hak iddia edemiyoruz; hak ettiğimiz zaman da ekmeğimizi kaybetme korkusu oluyor. İşverenin işten çıkarma tehdidi başlıyor. Buradaki bütün arkadaşlar yaşadığı daha önce birlik ve beraberliğimiz yoktu. İşveren, işçileri sen Alevisin sen Kürtün diye birbirlerinden ayırıyordu. İşsizlik işsizlik dedik ve bugüne kadar geldik, direnmeyi hep erteleedik. Ama şimdi direnişteyiz. Gerçekten gurur verici bir ortamdayız şimdi. İçerdeki arkadaşların da desteği tam. Deri-İş sendikası şube başkanımız Makum Alagöz elinden gelen çabayı sergiledi; gece 3-4'lere kadar hep beraber çalışma yürüttük. Tabi ki burada 3 taşeron şirketin olması işimizi zorlaştırdı. Sendikal hak için yetki başvurumuz gelince işverenin ayak oyunları başladı. Fabrikayı İzmir'den taşımaktan tutun; fabrikayı kapatmaya kadar bir sürü oyun deniyor. Ama biz birlikte mücadeleye devam ediyoruz. Kısaca sürecimiz böyle. Teşekkürler.

Mücadele Birliği / İzmir

İzfaş İşçileri Grevi

İzmir Büyükşehir Belediyesi'ne Bağlı İzmir Fuarcılık Hizmetleri Kültür ve Sanat İşleri Ticareti A.Ş. (İZFAŞ) işyerinde Sosyal-İş tarafından yürütülen 1. Dönem Toplu İş sözleşmesinde yaşanan anlaşmazlıktan dolayı 5 Ağustos günü grev ilanını asılmıştı. 5 Ağustos günü asılan grev ilanında son gün olarak 22 Ağustos gösterilmişti.

22 Ağustos Pazartesi saat 12.30'da Sosyal-İş Sendikası'na üye olan İZFAŞ çalışanları yapılan basın açıklaması ardından greve çıktılar. Basın açıklaması İZFAŞ önünde yapıldı. "Sosyal-İş Sendikası İZFAŞ Çalışanları", "Ünibel AŞ. Çalışanları/Sosyal İş Sendikası İzmir Şubesi" pankartları taşındı. "Bu İşyerinde GREV Var/DİSK Sosyal-İş Sendikası" yazılı pankart ise İZFAŞ giriş kapısını üstüne asıldı. "644 TL'ye Gel Sen Çalış", "Biz de Hesap Yapmayı Biliyoruz", "İzmir'in Vitrinimiz Ücretlerin Dibindeyiz", "İş Ekmek Yoksa Fuar da Yok", "Fuarımızı Seviyoruz Emegimize Sahip Çıkıyoruz" dövizleri taşındı.

Sosyal-İş Sendikası Toplu İş Sözleşmesi Daire Başkanı Engin Sezgin okunan basın metninde şunlara değindi;

"Bugün grevdeyiz. Daha önce uzlaşma aşamasına geline sosyal haklarımız tanınuncaya ve mevcut prim uygulamasının devam etmesi ya da talebimizi karşılayacak alternatif bir teklif sunuluncaya kadar grevdeyiz... İçinde bulunduğumuz durumun sorumlusunun kim olduğu açık seçik ortadadır. Son sözümler şudur. Çözümüne hazırız. Çözümün yolu açık ve nettir." Basın açıklaması sırasında "İnadına DİSK İnadına Sendika", "Yaşasın Onurlu Mücadelemiz", "İş Ekmek Yoksa Fuar da Yok" sloganları atıldı.

Yapılan basın açıklamasından sonra DİSK Ege bölge başkanı Ali Çeltik kısa bir konuşma yaptı. Yapılan konuşmalardan sonra İZFAŞ önünden Fuar içine İZFAŞ arka bölümüne geçtiler. Grevdeki işçiler çalıştıkları hollere, açık alan çalışma yerlerine gözlemci olarak geçtiler.

Ancak İZFAŞ'ın İzmir 1. İş Mahkemesi'ne yaptığı başvuru üzerine İZFAŞ işçilerinin grevi, 12 Eylül 2011 tarihine kadar tedbiren durduruldu.

Mahkeme kararında "ülkenin uluslararası alandaki itibarının zedelenme ihtimalinin doğması tehlikesi" gerekçesini öne sürdü. İzmir 1. İş Mahkemesi, Toplu İş Sözleşmesi Grev ve Lokavt Kanunu'nun 47. Maddesi uyarınca grevin durdurulduğu kararını verdi. Mahkeme kararı ile İZFAŞ işçileri 22 Ağustos Pazartesi başlattıkları grevi 24 Ağustos Çarşamba günü saat 12.30'da Sosyal-İş Sendikasının yaptığı basın açıklaması ile sona erdirdiler.

Mücadele Birliği / İzmir

“Susma Sustukça Sıra Pazar Gününe Gelecek”

PTT Genel Müdürlüğü'nün özelleştirilmesi ve taşeron çalışma sistemine geçilme süreci hızla sürüyor. PTT Genel Müdürlüğü'nün özelleştirilmesi kapsamında işten çıkan ya da emekli olan personellerin yerine yeni personel alınmadığı için PTT çalışanlarının, posta dağıtımcılarının iş yükü giderek artıyor. İş yoğunluğunun çok olduğu PTT işletmelerinde ise personel açığı, dağıtım işleri taşeron şirketlere verilerek giderilmeye çalışılıyor. PTT personeli ise işten atılma tehdidiyle düşük ücretlerle fazla mesailerde çalışmaya zorlanıyor.

İstanbul Anadolu Yakası Posta İşleme Merkezi'nde çalışan KESK Haber-Sen, Birlik Haber-Sen ve Türk Haber-Sen'de örgütlü personel ve posta dağıtımcıları yaşadıkları sorunları dile getirmek amacıyla Acıbadem, Küçükçamlıca'daki işyerleri önünde 27 Ağustos 2011 günü saat 11.00'de bir basın açıklaması düzenlediler.

KESK Haber-Sen, Birlik Haber-Sen ve Türk Haber-Sen olmak üzere üç ayrı sendikada örgütlü olan PTT Anadolu Yakası çalışanları, ortak sorunlarının çözümü konusunda mücadeleyi birlikte yürütme kararı alarak eylemi ortak düzenlediler ve bu birlikteliği basın açıklaması öncesi halay çekerek kutladılar.

PTT çalışanları sendikalarının ortak imzasının bulunduğu “Köle Değil Postacıyız”, “Susma Sustukça Sıra Pazar Gününe Gelecek”, “Saati 125 Kuruşa Çalışmak İstemiyoruz”, “Senelik İzin Hakkı Yasaldır Engellenemez”, “Cumartesi Çalışmalarına Hayır”, “Angarya Anayasal Suçtur,” “Cumartesi Çalışmak İstemiyorum”, “Posta Dağıtımındaki Keyfi Uygulamalara Son”, “Postacıyım Sosyal Hayatım Yok”, “Şer Cephesi Değil Örgütlü Gücüz”, “Cumartesi Günlerini Çocuklarımla Geçirmek İstiyorum”, “Adil Cihet Parselasyonu, Yeterli Personel İstiyoruz” yazılı büyük dövizler açarak ve slogan atarak taleplerini haykırdılar.

Anadolu Posta İşleme Merkezi önünde yapılan açıklamada PTT çalışanlarının sorunlarının çözümü yolunda üç sendikanın ortak bir mücadele kararı aldıklarını, bunun duyurusunu da yapmış oldukları belirtildi.

PTT çalışanlarının 171 yıldır, sıcak, soğuk, kar, kış demeden hizmet verdiği hatırlatılarak son on-onbeş yıldır postacıların artık bir dert küpü haline geldiği belirtilerek postacıların yaşadıkları karşılaştıkları sorunlar ve hak gaspları sıralandı.

PTT Genel Müdürlüğü'nün hazırlamış olduğu 2008 yılı istatistiklerine göre Türkiye ve Avrupa ülkelerindeki Posta işletmelerinde çalışanların çalışma koşulları ve kişi başına düşen posta dağıtım miktarı ise şöyle:

Ülke	Nüfus	Yüzölçümü km2	Posta Çalışanı Sayısı	Dağıtıcı Sayısı	1Çalışana Düşen Kişi Sayısı	1Dağıtıcıya Düşen Kişi Sayısı	1Dağıtıcıya Düşen Saha
Almanya	82.599.000	357.000	536.350	145.000	154	570	2,4 km2
Fransa	61.000.647	551.000	267.192	133.000	458,6	45	4,1 km2
İngiltere	60.000.769	242.900	176.309	92.000	340,3	340	2,6 km2
Yunanistan	11.147.000	131.957	14.269	-	781,2	-	-
Türkiye	71.517.000	814.578	28.137	11.465	2541,7	6.238	71 km2

PTT işkolunda örgütlü bulunan, KESK Haber-Sen, Birlik Haber-Sen ve Türk Haber-Sen PTT çalışanları İstanbul Anadolu Yakası şubeleri olarak 874 çalışandan 715'inin sendikalarda örgütlü olduğu belirtilerek Anadolu Yakası PTT Başmüdürünün sendikaları hiçe sayan tutum ve davranışlarından vazgeçmesi çağrısı yaparak talepleri dikkate alınmadığı takdirde üretimden gelen güçlerini kullanacaklarını belirttiler. Anadolu Yakası PTT çalışanları sloganlarla taleplerini dile getirerek üç sendikaya üye olan çalışanlar olarak sorunlarının çözümü için mücadeleyi birlikte yürüteceklerini de belirterek eylemi sonlandırdılar. □

İzmir SES'ten Basın Açıklaması

SES İzmir Şubesi 26 Ağustos Cuma günü saat 12.30'da Kamu Hastane Birliklerine ilişkin çıkarılan Kanun Hükmünde Kararname'nin(KHK) derhal geri çekilmesi ile ilgili bir basın açıklaması yaptı.

Basın açıklaması İzmir Tepecik Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde yapıldı.

Basın açıklamasında “Kamu Hastane Birlikleri: Hastaneler İşletme, Hastalar Müşteri, Çalışanlar Köle Demektir. İZİN VERMEYECEĞİZ!/SES İzmir Şube” pankartı açılırken “Hastaneler Halkındır Satılmaz”, “Direne Direne Kazanacağız” sloganları atıldı. Basın metnini SES İzmir Şube başkanı okudu. Okunan metnin ardından basın açıklaması sona erdirildi.

Mücadele Birliği /İzmir

DİSK/Genel-İş Meydanlarda

23 Ağustos Salı günü DİSK/Genel-İş Sendikası İzmir şubeleri, kıdem tazminatına yönelik çıkartılacak yasayı protesto için bir basın açıklaması yaptı.

Konak Kemeraltı girişinde toplandı. 22 Ağustos günü Greve çıkan İZFAŞ işçileri de eyleme destek vermeye geldiler. İZFAŞ işçileri “Yaşasın Onurlu Mücadelemiz”, “Yaşasın Sınıf Dayanışması” sloganlarıyla gelirken eylem alanındaki işçiler “İZFAŞ İşçisi Yalnız Değildir” sloganlarıyla karşılık verdi. İZFAŞ işçilerinin gelmesi ile birlikte Sosyal Güvenlik Kurumu İzmir İl Müdürlüğü önüne yüründü.

Kortejin önünde “Kıdem Tazminatına Dokunma Yanarsın/DİSK Genel-İş Sendikası” pankartı taşınırken “Kıdeme Uzanan Elleri Kıracağız”, “Yaşasın Onurlu Mücadelemiz”, “İZFAŞ İşçisi Yalnız Değildir”, “Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz” sloganları atıldı. SGK İzmir İl Müdürlüğü önüne gelindiğinde basın açıklaması okundu.

Ardından DİSK Ege Bölge başkanı Ali Çeltak kısa bir konuşma yaptı. Yapılan konuşmadan sonra eylem sona erdi. Eyleme Sosyal-İş, Lastik-İş, Tümbel-Sen, Ses, Maden-İş, İZFAŞ işçileri, Mücadele Birliği Platformu, BDSP ve Mine Bademci Kültür Merkezi destekte bulundu.

Mücadele Birliği /İzmir

Atanamayan Öğretmenlerden Protesto

Ataması yapılmayan öğretmenler, artık atamalarının gerçekleşmesi için 20 Ağustos günü Taksim Tramvay Durağı'nda eylem yaptı.

12 Haziran seçimleri öncesi, Milli Eğitim Bakanlığı'ndan açıklama yapılarak, 30 bin öğretmen ataması yapılacağı duyurulmuş ve atalamalar gerçekleştirilmişti. Ayrıca sözleşmeli öğretmenler de bir gün içinde topluca kadroya geçirilmişti. Seçimlerin akabinde de 55 bin öğretmen ataması yapılacağı duyurulmuş ve atama bekleyen öğretmenlere umut vadedilmişti. Fakat seçimler sonrası hükümet, 55 bin öğretmen sayısını 11 bin ile sınırladı. Ataması yapılmayan binlerce öğretmen ise mağdur bırakıldı.

Hala atama bekleyen 300 bin Eğitim Fakültesi mezununun yanısıra, Fen-Edebiyat Fakültesi mezunları ve Teknik Lise öğretmenleri de kadrolu öğretmen olmak için bekliyor. Atama beklerken de 750 TL gibi cüzi bir rakamla “ücretli” köle olarak çalışmak zorunda bırakılıyor. Ayrıca çeşitli meslek gruplarından binlerce insan, işsiz kalmamak için ücretli öğretmenlik yapıyor. Seçim yatırımı olarak binlerce işsiz insana iş vaadinde bulunup, seçim sonrası verdiği sözleri unutan hükümet, bir kez daha binlerce insanı zor durumda bıraktı. Tüm bu gelişmelerden dolayı seslerini duyurmak isteyen öğretmenler, Taksim Tramvay Durağı'nda biraraya geldi.

“Ücretli Kölelik İstemiyoruz”, “Sadaka Değil Atama İstiyoruz”, “Zafer Direnen Öğretmenlerin Olacak”, “Hakkımızı Almadan Susmayacağız” sloganlarıyla Galatasaray Lisesi'nin önüne yürüyen öğretmenler, burada basın açıklaması yaptı.

Basın açıklamasının ardından, yıllarca ataması gerçekleşmediği için bunalıma girip intihar eden öğretmenleri anmak için temsili kefen sarılı cenaze kaldırıldı. Ayrıca 26 Ağustos'ta, Milli Eğitim Bakanlığı önünde tekrar toplanacağı duyurusu yapan kitle, bu çağrının ardından eylemi sonlandırdı. □

Atama beklerken de 750 TL gibi cüzi bir rakamla “ücretli” köle olarak çalışmak zorunda bırakılıyor. Ayrıca çeşitli meslek gruplarından binlerce insan, işsiz kalmamak için ücretli öğretmenlik yapıyor. Seçim yatırımı olarak binlerce işsiz insana iş vaadinde bulunup, seçim sonrası verdiği sözleri unutan hükümet, bir kez daha binlerce insanı zor durumda bıraktı. Tüm bu gelişmelerden dolayı seslerini duyurmak isteyen öğretmenler, Taksim Tramvay Durağı'nda biraraya geldi.

“Ücretli Kölelik İstemiyoruz”, “Sadaka Değil Atama İstiyoruz”, “Zafer Direnen Öğretmenlerin Olacak”, “Hakkımızı Almadan Susmayacağız” sloganlarıyla Galatasaray Lisesi'nin önüne yürüyen öğretmenler, burada basın açıklaması yaptı.

Basın açıklamasının ardından, yıllarca ataması gerçekleşmediği için bunalıma girip intihar eden öğretmenleri anmak için temsili kefen sarılı cenaze kaldırıldı. Ayrıca 26 Ağustos'ta, Milli Eğitim Bakanlığı önünde tekrar toplanacağı duyurusu yapan kitle, bu çağrının ardından eylemi sonlandırdı. □

Kayıp Yakınları Bayramda Galatasaray'daydı

Her hafta kayıpların bulunması için Cumartesi günleri eylem yapan kayıp yakınları Ramazan Bayramı'nın birinci günü 30 Ağustos Dünya Kayıplar Günü'ne denk gelmesi nedeniyle akşam Galatasaray Meydanı'nda bir araya gelerek yakınlarının bulunmasını istedi. Burada bayramlaşan kayıp yakınları yakınlarının kaçırlmasından, kaybedilmesinden sorumlu olanların yargılanmamasına olan tepkilerini dile getirdiler.

Eylemde İHD İstanbul Şubesi Gözaltında Kayıplar Komisyonu adına konuşan Hanife Yıldız, “Sevdiklerimiz ne kemiklerini verdiler, ne de mezarlarını gösterdiler.

Biz de burada kendimize bir mezar bulduk. Bayramlarda da burayı ziyaret eder olduk” diyerek kayıp yakınlarının tepkilerini ve acılarını dile getirdi.

Başbakan'ın Cumartesi Anneleri ile yaptığı görüşmenin bir seçim malzemesi haline dönüştürülmüş olmasına tepki gösteren kayıp yakınları yakınlarının fotoğraflarını ve karanfiller taşıdılar. Ayrıca kendileri gibi sevdiklerinin kaybedilmesinin acısını yaşayan Arjantin, Filistin, Yemen, Sudan, İran, Çin, Meksika, Nepal, Peru, Kuzey ve Güney Kore'deki kayıp yakınları adına da mumlar yakarak tüm dünyadaki kayıp ya-

kınlarının sesi oldular “Kayıpların akabeti açıklansın, gözaltında kaybetmelerden sorumlu olanlar bulunup yargılsın, bir daha hiç kimse kaybedilmesin” diyerek tüm dünyada kayıpların bir daha yaşanmaması talebini dile getirdiler.

Eylemde Cemil Kırbayır'ın ağabeyi Mikail Kırbayır, Hüseyin Taşkaya'nın eşi Sultan Taşkaya, Hasan Ocak'ın Kardeşi Maside Ocak, Murat Yıldız'ın annesi Hanife Yıldız, Kenan Bilgin'in kardeşi İrfan Bilgin, Nurettin Yedigöl'un kardeşi Muzaffer Yedigöl de yakınlarının gözaltı ve kayıp sürecini, yaşadıkları acılara değinerek faillelerin yargılanmamasına tepkilerini dile getirdiler ve “Başka kayıplar olmasın” dediler. □

9. 1 Mayıs Mahallesi Festivali

1 Mayıs Mahallesi 9. Kuruluş Festivali 3 Ağustos 2011 binlerce kişinin coşkulu katılımıyla son buldu.

Üç gün süren festival, 1 Mayıs Mahallesi'nin kuruluş günleri sayılan 1-2-3 Eylül günlerinde Deniz Gezmiş Parkı'nda düzenlendi. Üç gün boyunca süren festival dopdolu ve coşkulu geçti. Akşama doğru sahne panel ve tiyatro gösterilerine bırakıldı. Gece saatlerinde ise müzik gruplarının ve sanatçıların konserleri yer aldı. Bu yıl festival komitesi birçok sanatçıyı davet etti. Festivalde Pınar Sağ, Cihan Çelik, Murat Ateş, Ayla, Hüseyin Uğurlu, Grup Munzur, Bandista da içlerinde olmak üzere bir çok müzik grubu ve sanatçı sahne aldı.

Festival ilk olarak panellerle başladı. Saat 17.00'den sonra başlayan panellere ilgi yoğundu. 3 güne yayılan panellerde Güvencesiz Çalışma, Kriz Ve Mücadele Biçimleri, Ortadoğu'daki Halk Hareketleri, Mahallenin Tarihçesi Ve Kentsel Dönüşüm Ve Yıkımlar gibi konular işlendi.

Festival'in ikinci gününde geleneksel olarak düzenlenen bir yürüyüş yapıldı. Cennet Düğün Salonu önünden saat 14.30'de başlayarak son durağa kadar kitlesel bir yürüyüş düzenlendi.

Festivalin son gününde Grup Munzur, Grup Mayıs, Esra Öztürk konserleriyle yüzlerce kişi halaya durdu. Zindanlardan gelen devrimci tutsakların mektupları okunurken, coşkuyla "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Herşey Emegün Olacak" sloganları atıldı. Festival, 10. yılında daha kalabalık ve coşkulu bir şekilde kutlamak üzere buluşma dilekleriyle son buldu. □

Ayışığı Sanat Merkezi Hamzababa Festivalinde

Bu yıl 24.sü düzenlenen Hamzababa Festivali'nde bizler de Ayışığı Sanat Merkezi olarak standımızla yer aldık. Sabahın erken saatlerinde Cemevlerinin tutmuş olduğu araçlarda yerimizi alarak koyulduk yola.

Dağın eteklerine kurulmuş olan bu köyde temiz bir güneşle güne merhaba dedik. Kimilerinin gecedan gidip konakladığı köy yerinde önce oturup bir ailenin yanında kahvaltı yaparak sohbet ettik. Daha sonra standımızı açabileceğimiz bir yer belirleyip eşyalarımızı taşıdık.

Gün içerisinde festivale katılan insanların dışında sahnede yer alacak olan Pınar Sağ da standımıza uğradı. Devrimin Önsözü Deniz Gezmiş kitabını gören, standımıza uğramadan geçmiyordu. Buna bölgede görevli olan jandarma erleri de dâhil olmak üzere bu ilgi bize, insanların devrimcilere olan sempatisini gösteriyordu.

27 Ağustos günü panel ve cem töreniyle başlayan festival, 28 Ağustos günü Tolga Sağ, Dertli Divani, Pınar Sağ ve son olarak Erdal Erzincan'ın sahnede yer almasıyla sona erdi. Yapılan konuşmalarda Deniz Gezmişlerin, Mahirlerin İboların mücadelesine selam gönderildi.

Akşam saat 18.00'da hareket edecek olan aracımıza binerek bizler de gelecek günlere olan inancımızı taşıyarak koyulduk yola...

İzmir Ayışığı Sanat Merkezi

YAZ PİKNIĞI

*Güneşi herkes sever bir duygu adına / Ya doğarken bir dağın görkeminden /
Ya da batarken / Bir denizin kanlı yumuşak yüreğine / Olmayan bir ışığı
yakmaktır oysa / Bizim gözlerimizle bakmak güneşe.*

Antakya'da çalışmalarımız polislerin tüm baskılara rağmen yoğun bir şekilde ilerlemeye devam ediyor. Bu yaz gerçekleştirdiğimiz 2 Temmuz etkinliğinde ve festivallerde tanıştığımız insanlarla kaynaşabilmek ve tüm dostlarımızla bir arada üretebilmek için geçen sene birincisini yaptığımız ve gelenekselleştireceğimize dair söz verdiğimiz pikniğin ikincisini düzenledik.

21 Ağustos Pazar günü saat 09.30'da dostlarımız paylaşmak istedikleri güzellikleri yanlarında alarak beldelerden kaldırdığımız arabalara doğru gelmeye başladı. Saat 10.00 gibi her şey hazır. Piknik yerine doğru harekete başladık. Dostlarımız arabalardayken birbirleri ile konuşup kaynaşmaya başlamıştı bile. Ve güzel bir yolculuğun ardından piknik yerimiz olan Batıayaz'daki Vadi Piknik Yeri'ne vardık. Piknik yerinde biraz dolaştıktan sonra yemek hazırlıklarına başladık. Hep birlikte uzun bir sofraya kuruldu.

Yemekler yenilip sohbetler edildikten sonra piknik için hazırladığımız programı başlattık. Programı şiir atölyemiz güzel bir şiir dinletisi ile başlattı. Akıtsak deliren sevdamızı/ köpürür mü hayatı besleyen su/ çünkü elbette bir su/ kendi akacağı toprağın sertliğini bilir/ve suyun gövdesiyle yırtılınca toprak/artık ırmak mı ne denir/ işte devrim/ buna denir. A.TELLİ ve A.YÜCEL'in şiirlerinden derlenen şiir dinletisinin ardından, Sanat Merkezi emekçisi bir arkadaşımız bize yönelik baskılardan bahsetti. Ve oradaki tüm dostları güzellikler yaratmaya, beraber üretmeye çağırdı.

Ardından müzik grubumuz Güneşe Ezgi devam etti programa, hep birlikte türküler söyledik. Arapça ezgilere kendini kaptranlar oyunlar oynadı ve en son müzik grubumuz halaylarla programı bitirdi. Müzik dinletisinin ardından güzel sohbetler edildi.

Artık hep yanımızda olacaklarına ve birlikte güzellikler üretmek istediklerine dair güzel sözler aldık güzel dostlarımızdan. Ve memnuniyetleri yüzlerine yansıyan dostlarımızla vedalaşıp daha sonra yine buluşmak dileğiyle ayrıldık.

Antakya Ayışığı Sanat Merkezi Emekçisi

**FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR
HERŞEY EMEĞİN OLACAK**

MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU

22. YILIMIZDA ZAFERE YÜRÜYORUZ!

21 mücadele yılını geride bırakan proletaryanın devrimci komünist partisi, TKEP/Leninist, 22. mücadele yılına zafere yürüyor olmanın bilinci, coşkusu, gururuyla giriyor.

DEVİRİMCİ ÖNCÜ İŞÇİLER!

Son büyük tarihsel çöküş sürecine girmiş olan emperyalist-kapitalist sistemin efendileri cennetlerinin yokoluşunu önleyebilmek için dünyayı büyük bir savaşa sürüklerken dünya işçi sınıfı, ezilen ve sömürülen halkları da dünya yüzeyini bir devrim arenasına çeviriyorlar.

Arap halklarının devrimleri ve ayaklanmaları hızla gelmekte olan dünya devriminin ilk habercisi, ilk işaret fişoği olmuştur. Ancak aynı devrimler, işçi sınıfı ve emekçi halkların bir devrimci komünist partiye sahip olmalarının ne kadar yaşamsal önemde olduğunu; böyle bir partinin eksikliğinin ne kadar ağır bedellere yol açacağını da göstermiştir.

Dünya devrimi fırtınasının ortasındaki Türkiye ve Kürdistan proleter sınıfları bu yaşamsal konuda daha ilerdedir. Çünkü ilk ülkenin proletaryası uzun savaşın yılları içinde çelikleşmiş, mücadelenin bütün biçimlerine hazır, devrimci komünist partiye sahiptir.

Bu parti TKEP/Leninist'tir. Bu tarihsel dönemde, devrim fırtınasının orta yerinde yer aldığımız ve devrimin ayak seslerinin duyulur hale geldiği bu koşullarda, zaferi elde etmek için, her türlü oportünizm ve sosyal reformizmle aranız kalın duvarlar çekerek TKEP/Leninist'in bayrağı altında toplanmalıyız.

Bu, sizin işçi sınıfı ve ezilen, sömürülen halklara karşı tarihsel görevinizdir.

EMEKÇİ SINIFLAR!

Bu güne kadar sermaye sınıfına, tekelleri kapitalist sisteme, sermaye sınıfının egemenliğine ve bu egemenliğin başlıca aracı olan faşist devlete karşı yığıtçe bir mücadele yürüttünüz. Uzun yıllara dayanan bu mücadele şimdi sizi tam kurtuluşa götürecek bir devrimin eşliğine getirmiştir.

Devrimin koşulları, tam kurtuluşa giden yolun ilk kapısı olarak politik iktidarın ele geçirilmesinin koşulları gün geçtikçe olgunlaşıyor. TKEP/Leninist, büyük cesaret ve fedakârlıkla yürüttüğünüz mücadelenin tüm sonuçlarına sahip olabilmemiz için size devrim ve politik iktidarın ele geçirilmesi, devrimci halk iktidarının kurulması yolunu gösteriyor.

Arap halkları, eşine az rastlanır bir kahramanlık ve cesaret örneği göstererek sömürücü sınıfların politik iktidarlarını ya yıktılar ya da temellerinden sarstılar. Ancak yine Arap halklarının deneyimi, devrimci komünist partinin yokluğu nedeniyle, mücadelenin sonuçlarının emperyalistler ve sömürücü sınıflar tarafından nasıl çalındığını da bize gösterdi.

Devrimci komünist partinin varlığı işte bu kadar önemli, bu kadar yaşamsaldır. Ve siz böyle bir partiye sahipsiniz. Size devrimin ve politik iktidarın ele geçirilmesinin yolunu gösteren TKEP/Leninist, mücadelenizin sonuçlarının başka sınıflar tarafından çalınmasına karşı dayanabileceğiniz tek güçtür.

Bunun için partiniz TKEP/Leninist'in bayrağı altında toplanmak, sadece zafere giden yolun değil, fakat onunla birlikte zaferi korumanın ve sonuna kadar götürmenin de güvencesidir.

TKEP/Leninist, sizi kendi bayrağı altında mücadeleye çağırıyor.

YİĞİT KÜRT HALKI!

Özgürlük hakkınız elde etmek için bugüne değin kahramanca bir mücadele yürüttünüz. Evlatlarınız, yakınlarınız, çocuklarımız bu mücadelede toprağa düştü. Ama faşist devletin neden olduğu ne büyük acılar, ne gözyaşı ne de kan sizi özgürlük tutkunuzdan vazgeçirdi.

Şimdi zafere her zamankinden çok daha yakınsınız. Zaferin yolu, faşist devletin ve sermaye sınıfı iktidarının bir devrimle yıkılmasından; devrimci bir halk iktidarının kurulmasından geçiyor. Kendi kaderiniz tayin hakkının gerçek koşulları, sermaye sınıfının egemenliği ve faşist devlet yıkılmadan gerçekleştirilemez.

Bir ulusun özgürlüğü demek kendi kaderini özgürce tayin etmesi demektir. İki ülkenin işçi sınıfının devrimci komünist partisi TKEP/Leninist, bu hakkın elde edilmesi için mücadelenizi sonuna kadar götürmeye; iktidarın fethiyle taçlandırmaya çağırıyor.

İŞÇİ VE ÖĞRENCİ VE KÖYLÜ GENÇLİK!

Latin Amerika, Avrupa ve Arap halklarının gençliği, bir ulusun gençliğinin o ulusun geleceğinin belirlenmesinde ne kadar önemli bir rol oynadığını bir kez daha ortaya koymuştur.

Siz böyle bir rol oynayabilirsiniz ve oynamazsınız. Ne var ki, gençlik böyle bir rolü, kendisini düzenin yaması olmaya çağıran soysal reformist, oportünist partilerin, örgütlerin saflarında değil, gençliği düzeni yıkmaya, bir devrim yapmaya, iktidarı ele geçirmeye çağıran TKEP/Leninist saflarında yerine getirebilir.

Devrim günceldir, iktidarın ele geçirilmesi, devrimci halk iktidarının kurulması görevi günceldir. Bu nedenle, Türk, Kürt ve diğer ulusal topluluk halklarının işçi, öğrenci, köylü gençliği devrim ve iktidar dışındaki tüm çağrılara kulak tıkamalı, itibar etmemeli; gençliğe devrim ve iktidar hedefini gösteren partinin, TKEP/Leninist'in bayrağı altında toplanmalıdır.

Devrimci tarihsel rolünüzü ancak bu bayrak altında yerine getirebilirsiniz.

Mücadelesini 21 yıl boyunca en sert ve ağır koşullarda kesintisiz sürdüren TKEP/Leninist, 22. mücadele yolunda ilk ülkenin işçi sınıfı ve emekçi halklarıyla zafere yürüyor!

Yaşasın Proletaryanın Devrimci Sınıf Partisi TKEP/Leninist!

TKEP/Leninist
Merkez Komitesi

NOT: Elimize e-posta yoluyla ulaşan açıklamayı güncelliği ve haber niteliği dolayısıyla yayımlıyoruz.